د کتاب ځانګړني

دکتاب نوم : پنځوس میلیونه

لیکوال : عبدالوکیل سوله مل شینواری

خپرندوی : د افغانستان د کلتوري ودې ټولنه- جرمني

لړ : ۶۷

چاپ شمېر : ۱۰۰۰ ټوکه

چاپ نېټه : ۱۳۸۳ل / ۲۰۰۵ م

ډیزاین : حاجي محمد (عمرخیل)

چاپ او کمپیوټر ځای د دانش خپروندیې ټولنې تخنیکي ځانګه

Ketabton.com

د انټېرنېټ په مخ اړو نکی سمسور حبیبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لنډو کيسو له نوې ټولګې سره

دا دی د پښتو د تکړه کيسه ليکونکي ښاغلي عبدالوکيل شينواري د لنډو کيسو دويمه ټولګه چاپ ته چمتو کېدونکې ده. د لنډو کيسو لومړنۍ ټولګه يې څو کاله مخکې د " زړه کلا " په نامه چاپ او خپره شوې ده

.

د ښاغلي شينواري د دغې داستاني ټولګې خپـــراوی بـــه دا خبره په ښه توګه څرګنده کړي چې نوموړی ، د پښتو داستاني ادبياتو له اوسنيو د حساب وړ څـــېرو څخه يو دی. په دغه مجموعه کې موږ ته ښاغلی شينواری خپل ځان د يو نوښتګر کيسه ليکونکي په توګه راپېژني او پر داسې موضوعګانو هم قلم چلوي چې زموږ د کيسه ليکنې په روايت او عنعنه کې پرې که مخکې قلمونه هم چلېدلي وي ، ډېر لــږ او استثنا يـــي بـــه وو ، لـــه همـــدې کبـــله يې په تېره بيا د کيسې موضوعګانې ډېرې نوې او په زړه پورې دي. په دغه داستاني ټولګه کې څو نور ټکي هم داسې دي چې په ځانګړې تـــوګـــه ورته لنډه اشاره په کار ده: لومړنۍ خبره دا ده چې په دغو کيسو کې د افغاني ټولنې ډېر نوي او تازه واقعيتونه په يوه نوې بڼه ځان راڅـــرګندوي ، دا تر ډېره ځايه پورې هغه زاړه او سوليدلي واقعيتونه نه دي چې کلونه کلونه پرې زموږ د ليـــکوالو قلمونو" شخوند "وهلی دی او اوس له هنري پلوه په ډېرو سوليدليو واقعيتونو بدل شوي او له همدې کبله پرې تل ادبي کره کتونکي کره کتنې کړي او په تيره بيا د پښتو کيسه ليکنې په راروانه عنعنه کـــې يـــې پـــرې کـــله کله د ابتذال ټاپې لګولې دي. په دې ټولګه او د دې ټولګې په ښلا ښېلو کيسو کې ، ليکوال هڅه کړې ده چې د منځپانګې او موضوع له پلوه ، د داستان ځولۍ له ډېرو نويو موضوعاتو هم ډکه شي

.

دويمه خبره دا ده چې ښـــاغلي ليکوال هڅه کړې ده چې د هغې ټولنې ځينې واقعيتونه هم تر يو ځايه پورې په خپلو دغو هنري هستونو کې ځای کړي چې ، دی ژوند په کې کوي. ډېر کلونه کېږي چې ښاغلی ليکوال په جسمي لحاظ له هېـــواده بهر دی. د لـــويـــديځې ټولنې د ژوند ځينې اړخونه هم د دغو کيسو موضوع جوړوي ، خو په دې لړ کې هم هڅه شوې ده چــې له ډولونو څخه په يو ډول يې له وطن او د وطن له مسايلو سره غوټه کړي.

تر کـــــومـــه ځايه چې ما ته معلومېدای شي ، په دې ټولګه کې له" اميب "نومې لنډې کيسې پرته نورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کیسې ښاغلي لیکوال هم ډېرې تازه لیکلي او ځینې یې ان چې په کومه خپرونه کې په متفرقه بڼه هم نه دي خـــپرې شـــوي او تاسو ادب دوستان او کیسه دوستان یې د لومړي ځل لپاره په همدغه ټولګه کې لولئ.

مـوږ ته په ځانګړې توګه د خوښۍ خبره دا ده چې د ښاغلي لیکوال عبدالوکیل شینواري لومړنۍ داستاني ټولګه هم خپله د هغه په خپل لګښت د افغانستان د کلتوري ودې ټولنې له لورې خپره شوه او دا دی د دې لـــګښت هـــم پـــه خپـــله غـــاړه اخـــلي او د خپراوي ویاړ یې بیا هم ټولنې ته ور په برخه کوي.

د ښاغلي لیکوال د نورو سترو هنري بریاوو پــه هیله ، تاسو د دغو په زړه پورې کیسو لوستلو ته رابولم .

زرین انځور

جرمني ، د کولن ښار

د 2004 کال د سپتمبر شلمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د يوې وعدې په پلمه

پر خپل هنري اثر څه کښل ډېر معمول نه دي ، خو د يوې وعدې له مخې چې مې د خپل يوه نږدې دوست او خوږ ژبي شاعر سره کړې ، له دې دوده سرغړوم.

مــا چـــې کـلـه د پنځوس مېليونه کيسه وکښله ، نود مخه تر دې چې کومې خپرونې ته يې د خپراوي لپاره واستوم ، ځېـــنو دوستانـــو ته مې د لوستلو لپاره واستوله ، او چې څنګه دوی ته ورسېده له هماغه دمه ځېنو خوښه ، ځېنې چوپه خـولــه او ځېنو لکه ستانه مير زهير د مخه تر دې چې کيسه تر پايه ولولي راته وليکل چې کيسه مې سياسي رنګ لري او دې ټکي له هنر او ادبي جوهره بې برخې کړې ده.

يو له دغو کسانو چې د دې کيسې په باب يې په ليکلې بڼه خپل ليد راواستاوه ما ته ګران نثار صاحب دی ،او ما هم په هماغه دم وعده وکړه چې زه به يې کره کتنه کټ مټ خپروم ، خو دا مې له ځانه ونه پوښتل چې چېرې ؟دا ده اوس يې وعده پرځای کوم او ليکنه يې کټ مټ را اخلم:
هيله ده له بچيانو او يارانو سره دې ښه وی!
وروره !ډرامه ګۍ مې درته ولوسته ، ډېر عالی !فقط دمره وايم چې:

سلفيان او وهابيـــان دواړه يـــو شـــی نه دي ، که راسره موافق يې نو دغه دواړه په پنچپيرانو واړاوه.
-پادشاه او شېر پنجه په يوه کانـــي مه تله او حقيقت هم دا ډول نه دی ، ځکه چې پادشاه د هغه ترهګر په ورمېږ پښه اېښودې وه او خراب تراب او زولانه يې د ايټاليا پوليسو ته ورسپارلی. تر دې چې وايې اوس هم په زندان کې دی ، البته مسعود منم چې ژوبل او چغړيت يې ستاسې په قول ښکاره شو.

-دغه راز په هغه ځای کې چې جانداد د اسامه په ځای خپل د ادکې مور زوی ته د مرګ تابيا نيسي ، نو لږ ګوتې ډېر درځخه ډيالوګ مصنوعی شوی دی ، په څو دليلونو:
-د ښځې او مېړه ترمنځ د زرداد په اړه سوال او ځواب لوستونکو ته څه خاص معلومات نه لېږدوي ، هيره دې نه کړو چې د جانداد په څېر حرفوي قاتلان له ځانه سېوا په هېڅچا باور نه کوي ، حتی په خدای پاک هم ، ښځه خو هسې هم ناقص العقل ده.
له ورور زرداد سره يې تکرار هـــم د وضعيت په تناظر کې کاملاً غيرطبيعي دی. زما په فکر څنګه چې په کوټه ورننوځي بايد چې سر ځېنې قلم کړي ، دا خو څه بلا تشبيه د ابراهيم عليه السلام قرباني نه وه چې د خدای د حکم تعميل يې کاوه.

نوره نو ډېره ښه وه ، خوښه مې شوه ، خو دا راته ووايه چې لنډه کيسه دې ولې وربانډې نه ليکله ؟بخښنه غواړم ، ليکوال يا شاعر ته فرمايش يا سپارښتنه کول نقدن ګناهګانې دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

په درناوي
نثار نورالحبيب
د اپريل 22 - 2004
پشاور ، پاکستان

دا چې دا کيسه د ښاغلي زهيـــر په اند په سياسيوالي د کيسې له قطاره بايد ووځي او که ګران نثار په کې ګنې خامۍ راباسي دا د دوی اند او انګېرنه ده ، خو سياسيوالی بيا په ما دا کيسه ګرانه کړې او په همدې موخه مې کښلې هم ده.

دا کيسه لکه د دې کتاب د ډېرو کيسو برعکس کومه اوربدلې او ليدلې پېښه نه جوړوي ، بلکې هرڅه يې زما خپل خيال او تصور دی ، خو کيسه د افغانستان له رښتيا څرګندوي ، هغه رښتيا چې زموږ د رنځېدلي ملت يو تريخ حقيقت جوړوي.

ما په دې کيـــسه کـــې زموږ د رنځېدلي اولس پر سردلوبې داصلي لوبغاړو د پېژندنې هڅه کړې، ما غو ښتي وو ايم چې زموږ ډېر ټوپک سالاران د پيسو ، شهرت او مقام لپاره په هېڅ اړ نه دي ، او د دې موخو د لاسته راوړلو په لاره کـې د هېڅ ګناه او خطا نه نه بيرېږي. همدا ځېر مې له دوی سره يوځای د دوی معامله ګر هم په همدې تله تـللي. لـه دوی (امريکايانو) لپاره هم مهمه نه ده چې د معاملې اړخ يې څومره ظالم ، شيطان ، مکار او ګنــهـــکار دی ، او دوی هم د خپلو اهدافو د پلې کولو په پروسه کې له هرکس او ناکس ګنهکار او خيرن سره معاملې ته چمتو دي.

دا د اوسني افغـانســتان يو تـريخ حقيقت دی ، خو دا چې دا هرڅه مې د کيسې په چوکاټ کې څومره راو ستي، پخپله څه پرې نه کـاږم ، يـــوازې د څـــــو تـــــوضيحاتو حق له ښاغلي نثار او نورو غواړم.
- "پنځوس مېليونه " که لنډه کيسه نه ده ، ډرامه خو هم په هېڅ ډول نه ده.

-دا چې د کيسې اتل د پادشاه ټيپي کېدل او د مسعود وژل کـــېدل څنګه بيروي او ولې سلفيان او وهابيان

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیل بیل مفاهیم ګڼي. د ده خپله پوهه او اند دی ، نه زما او نه د ښــــاغــلي نثـــار دا زه نه یم ، دا هماغه قوماندان دی او ټول قوماندانان د ښاغلي نثار غوندې پوهه نه لري.

ګران نثار د خپل سکنې ورور د وژنې په درشل کې د ورونو ترمنځ مکالمه مصنوعي بـولي ، خو زما په اند دا هم د کیسې د اتل چې قاتل دی ، ځانګړی روان دی او ټول قاتلین هم ورته روان نــه لري. هر ګنهکار که ګــناه هم کوي بیا هم ځانته د ګناه توجیه لټوي او ځانته د خپلې ګناه څخه د وتلو یوه لار جوړوي ، زه د دې خلاف د کیسې دا برخه ډېره په زړه پورې بولم.

دا رښتیا ده چې د کیسې اتل د ورور د وژنې په تیاري سره سړی د ابراهیم علیه السلام داستان ته بیایي ، دا سمه ده چې دی منافق ، خطاکار او د پیسو غلام دی، خو له دې ټولو سره سره په خدای او عذاب باور لري.

په ټـولګه کې راغلې یوازې درې کیسې: همدا پنځوس مېلیونه ، بېربدلې نانځکه او رسوایي زما د خپل ذهن او تخیل زېږنده دي. د ټولګې پاتې ټولې کیسې مې له یو چا اورېدلي او بیا مې پخپله خوښه هر اتل او هره پېښه هسې چې مې غوښتي ترسیم او انځور کړي. په دې ډول مې ټولو پېښو او اتلانو ته نوې ساه او فضا ورپوه کړې.

ښایي ځــینې کیسې ګڼې پوښتنې او عکس العملونه د ځینو په زړونو کې راوټوکوي ، خو زه ټولو لو ستو نکیو ته دا وایم چې که د واقعیتونو ژور چان وکړي له دې به لا له مضحکو اتلانو او زړه بوږنوونکو پېښو سره مخ شي.

سوله مل شینواری
براتسلاو ، سلواک

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځوس میلیونه

هغه څوک چې بن لادن مړ یا ژوندی امریکایـانو ته وسپاري ، د پنځوس مېلیونه ډالرو انعام به خپل کړي.
خبر لا پای ته نه و رسېدلی چې د جانداد له خولې بې اختیاره ووتل:
پنځوس مېلیونه !
بیـــا یې د مقاومت او جهاد د کلونو نژدې مـــلګري ګلداد ته مخ ورواړاوه او د دویم وار لپاره یې د اوږده اسوېلي په ملتیا وویل:

پنځوس مېلیونه ؟ دې ته غوږ په وایې.
ګلداد یې خبره تصدیق کړه:
ښه مشوره ده ، خـــو داســې نر لا مور نه دی زېـــولی چې د ده درک معلوم کړي ؟ هغه په پنځوس مېلیونو سوړو کې پیسې لټوه نو !
جانداد دستي ورغبرګه کړه.
امریکایان ساده ګان نه دي. دوی پـــوهېـــږي چــــې په پنځوس مېلیونو سوړو کې د هغه درک همداسې پنځوس مېلیونه کلونه او سرونه غواړي.
بیا یې ګلداد ته وویل:
خو پنځوس مېلیونه ډالره هم په خوله یادېږي ، که سړی د دې پیسو له پاره 50 مېلیونه خطرونه هم په ځان ومني لا کم دي.
خو ګلداد وویراوه:

- خو هغه ګوره داسې وړې سپګې نه دي خـــوړلـی ، د هغه معاملې کې ګوتې وهل ، لکه په سره انګار کې چې پښې ږدې ، له امریکایانو نه د ده خبــــرلـوخي ډېـــــر دي. او چې خبر شي درباندې ولا چې د پنځوس مېلیونو سوړو څخه خو دې راوباسي.
جانداد په خندا شو.
- او پنځوس مېلیونه میخونه خو دې په سر ټک وهي.
خو ژر بېرته اصلي خبرې ته راغی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

-ښه څه یې کوې ، اوس اصلي خبرې ته راشه ! ته څه وایې ، چې که متې پسې رابڼ وهم ، څه به ونه شي. په طالبانو کې خو بلا لوی خلک لرم.
ګلداد وپوښت:
-نو ته وایې چې ځان یې لیکو ته ورګډ کړي.
جانداد ځواب ورکړ:
-خود ، که خدای یې کوم وت راپیدا کړي.
ګلداد یې خبره تایید کړه:
-دا خو دې ولا ښه سوچ کړی ، چې مازې بوی یې درشي او په ډاډه شې ، امریکایان دې خالي لاس نه پرېږدي ، د خلکو خولو کې ګوتې ووهه ، څه هرومرو ترې راوځي.
جانداد وپوښت:

-څه وایې ، چې دا کار څنګه کېدونکی دی ؟
ګلداد په بیړه ځواب ورکړ:
-کار خو ګران ، خو شونی دی. بس داسې وکړه چې په غرونو ورسر او طالبانو ته ځان وروسپاره او زه به د امریکایانو سره شم. بس چې څه اورې او ګورې ، ما ته احوال رالېږه. بیا زه پوه شه او امریکایان.
دوی په همدې خبرو کې وو چې د ماښام اذان وشو ، او په اورېدو یې دواړو خبرې بس او په منډه یې جومات ته ځان ورساوه.

جانداد له لمانځه وروسته ګلداد سره مخه ښه وکړه او کور ته روان شو. کور ته د راتګ په ټوله لار یې ګڼو فکرونو زړه ته لار وکړه او هغه ټول په بن لادن او د 50 مېلیونو ډالرو په هوس راتاوېدل. وېرې وا خېست او څه عجیبه پوښتنې ورسره پیدا شوې. که راباندې پوه شي ؟ دوی یې چې په دومره سرو او پیسو کې نه شي لاندې کولی زه به یې څنګه وموم ؟

-چې ظاهرشاه یې په ایټالیا او مسعود یې په چاریکارو کې ښکار شول ، زه څنګه ترې بچېدای شم ؟
په همدې چرتونو او خیالونو کې و چې کور ته راورسېد کور ته په راننوتلو هم هماغه چرتونه او خیالونه ترې راتاو وو او داسې فکر نه کېده چې دی دې په خپل کور کې وي او د خپلې ښځې خوا ته دې ولاړ وي ، بلکې بیخي په بله نړۍ د بن لادن او د پنځوس مېلیونو د هوس په نړۍ کې یې مزلې کولې.
دې پوښتنو او ځوابونو ترې خوب وتښتاوه ، اړخ په اړخ اوښت رااوښت او د اوږدو چرتونو په ټال کې یې ټالۍ وهلې ، خو دوهمې او ځوانې ښځې یې د چورتونو لړۍ پرې کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه درباندې شوي ؟ ويده يې که ويښ !؟
سم له لاسه يې ځواب ورکړ:
- سودا رالوېدلې.
ښځه حيرانه غوندې شوه.
- د څه شي سودا ؟
جانداد ژر ځواب ورکړ:
- د بن لادن.
د ښځې حيرانتيا نور هم زياته شوه.
- بن لادن !؟ ستا يې په هغه څه کار ؟ هغه خو د امريکايانو مدعي دی.
جانداد وپوښتله:
- راډيو دې واورېده ؟
ځواب يې ورکړ:
- نه.
په بيړه يې د راډيو له اعلانه خبره کړه.
- د بن لاندن په مړي يا ژوندي امريکايانو (50) مېليونه ډالره منلي.
ښځې په حيرانتيا تکرار کړه ؟
- پنځوس مېليونه ډالر !
جانداد وويل:
او ! پنځوس مېليونه.

پنځوس مېليونه يې څو څو ځلې واړول راواړول او بيا يې ښځې ته مخ ور واړاوه.
- پوهېږې ، ښځې ، که مې خدای په دې کار کې کامياب کړي په سرو او سپينو کې به ګرځې. دومره پيسې په خولې ياد بړي. بيا به هېڅ قوماندان زما سيال نه وي ، چې پيسې وي سړي هم وي او چې سړي دې وي امريکايان دې هم خپل دي او بيا چې په کوم منصب لاس کېږدې هغه دې خپل دی.
خو ښځې يې وويراوه:
په خزانې پسې که سره زر هم وي څوک ځان اور ته نه ګوزاروي. لړ اوار راځه ! اوس دې د څه شي کمی دی ؟
جانداد وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- کمی !!؟دا دوه موټرګي ، یوه بنګله او دوه دوکانګي ، دا دي ټوله دارایي ده. په دې تاسې دواړه د دومره لښکر بچیانو سره ساتل کېږئ ؟زه له کوم صاحبه کم یم. له چا کم جنګېدلی یم ، په شمار مې (10) جازونه په ستېنګر وېشتلي ، (25) ټانګونه مې په خپل لاس سوځولي ، (1500) ملحدین مې په خپل لاس له تېغه تېر کړي. دا دومره قرباني او دا دومره ستړې ؟دا ټول په هوا ولوزوم ؟؟ جنګ کې دې د مخه او غنیمت کې دې د ټولو شا ته ، دا شونې نه ده.

جانداد په راسبا دستي ګهیځ له کوره ووت ، او نېغ هغو سیمو ته ورغی چې یې فکر کاوه ګوندې بن لادن به هلته پټ وي. د نورستان غرونه ، توره بوړه ، کونړونه، سپین غر ، هلمند ، ارزګان ؟یو ځای هم ترې پاتې نه شو . خو په هېڅ ځای او سیمه کې د بن لادن څرک ورمعلوم نه شو . په دې لټه یې پوره کال واوښت، خو لټې یې ثمر ورنه کړ. د بن لادن نه میندنې هغه پوره نهیلی کړ. داسې یې انګېرله لکه لویه جګړه چې یې بایللې وي. دا یې خپله لویه ماته ګڼله ، داسې ما ته لکه یو لوی امپراتور چې وي او د یوه هېواد په یرغل کې پاتې راغلی وي.
دې ماتې نه یوازې د ده د (50) مېلیونو حاصل شنډ کړ ، بلکې د ده په نه تسلیمېدونکي غرور یې هم لوی اثر پرېښود.
د دومره ډېرو پیسو هوس یې عجیب فکرونه په ذهن مېلمانه کړي وو:
- کار هم ونه شو او دا د ظالم زوی هم یوه ورځ ضرور راباندې خبرېږي ؟یو څه فکر په کار دی !؟
نابېره بیا د سوچونو دریاب واخېست.
خامخا باید یو څه وکړم. دا غوپه مې باید له لاسه ونه وځي.
د بن لادن څېره چې له جیبه راوکښله او ښه شیبه یې په ننداره شو.
- دا به چا ته ورته وي ؟
دستي یې په خپله ځان ته ځواب ورکړ.
- خانمیر کاکا !هغه خو په عمر پوخ دی.
بیا یې شاه ځوان ماما په نظر ورغی.
دی هم ورته دی ، خو دی همم په عمر نه ور برابرېږي.
ګلاب چې خورین یې و ، په ذهن کې تداعي شو.
- دا سرکوزی ورته دی.
- خو افسوس یې وکړ !
کاشکې چې خام نه وای.
په درنګ شېبه کې یې ټول کلی او خپلوان مخې ته ودرېدل او له هر یوه سره یې د بن لادن څېره پرتله کړه ، خو له بل هېچا سره یې سر ونه خوړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور ته د راتګ په ټوله لار کې یې دا چرتونه او فکرونه ووهل. په همدې چرتونو کې و ، چې بیا کور ته راورسېد .
کله چې کور ته راورسېد لا یې د کور د دروازې په ډبولو لاس نه و پورې کړی چې له ده کشري یو ازېنې وړور یې له لېرې پرې ورغږ کړ:
- لالا ستړی مه شې.
جانداد د خپل وړور په لیدو ټکان وخوړ ، خو له حیرانتیا سره یې یوې غیرې مریي خوښۍ په زړه کې ځای ونیو:
دا مې څنګه له پامه ولیدلی و ، دا خو کټ مټ ورته دی ، په خپله هماغه دی ?.
دې فکر یې په ذهن د خوښۍ احساس پاچا کړ. د مخه تر دې چې کور ته ورننوځي. وړور ته یې په ورو شان وویل:
ته درځه ! زه لږ سارا ته تېرېږم.
په بیړه یې بیا د بن لادن تصویر له جیبه راوکیښ ، او په ننداره یې شو ، ښه پوره شېبه یې د وړور او بن لادن په پرتلې ذهن وجنګاوه. بیا د کشرۍ ښځې کوټې ته ورننوت ، ښځه یې له لیدو په بیړه ورغاړې وته:
ودې مینده !؟
او د ده له خولې دستي د رحمان بابا دا شعر راووت:
چې غوټې پسې وهې په لاس به درشي

چا ویل چې په دریاب کې ګوهر نه شته
خو ښځه یې جدي شوه:
څه د لېونیانو غوندې سر یې ؟ سم دم وو ایه ! بیا دې موند ؟
جانداد په بیړه ځواب ورکړ:
- خود .
ښځې یې د ځای پوښتنه وکړه:
- چېرته ؟
جانداد ځواب ورکړ:
- همدلته.
هغه حیرانه شوه .
- چېرته دلته !؟
جانداد ځواب ورکړ:
- بس همدلته ، په همدې کور کې.
ښځه نوره هم حیرانه شوه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دا څه په ګډو وډو سر يې.
جانداد موسکی شو:
- نور يې څه کوې، که (50) مېليونه درته رانه ورم، پنځه مېليونه خو به شي.
ښځې يې وضاحت وغوښت:
- زه دې په خبرو نه رسېږم.
جانداد ورسپينه کړه:
- دا عکس ګورې؟
ښځې ځواب ورکړ.
- هو، دا خو بن لادن دی.
بيا يې پورته په دېوال کې راځوړند عکس ته ګوته ونيوله:
- پاس عکس وينې؟
ښځې ځواب ورکړ.
- دا خو مې د لېوره، ستا ورور زرداد دی کنه!
جانداد پوښتنه وکړه:
- په دواړو کې فرق وينې؟
ښځې يې په حيرانتيا ځواب ورکړ:
- ؟ دا خو لکه سکه وروڼه چې وي.
جانداد کړس په خندا شو.
- راکړه لاس، وموګټله، همدا ستا تصديق مې په کار و.
ښځې يې په حيرانتيا بيا وپوښت:
څه شی دې وګاټه !؟
ځواب يې ورکړ:
- 50 مېليونه ډالره.
بيا يې وويل:
- خبره خلاصه شوه.
ښځې يې بيا وپوښت:
- د څه شي خبره؟
جانداد ځواب ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د زرداد خبره ، زما د ورور زرداد .
ښځه نوره هم حیرانه شوه .
- ولې څه خبره ده ؟
جانداد ځواب ورکړ:
- بس لکه چې مقصد کې خدای کامیاب کړو .
ښځې وپوښت:
- د څه شي مقصد ؟
جانداد ځواب ورکړ:
- د مېلیونو ډالرو مقصد .
د ښځې زړه تنګ شو .
- خبره رالنډه کړه .
جانداد وویل:
- خبره لنډه شوه .
ښځې یې بیا وپوښت:
- څنګه ؟
جانداد ځواب ورکړ:
- داسې چې زرداد په مرګ او مونږ په ژوند جنت ته ځو ..
د ښځې له خولې ناڅاپي چیغه پورته شوه :
- دا څه وایې ، وژنې یې ، خدای به اوس اسمان را او غور ځوي سکنی ورور دی وژنې ؟ ؟
جانداد احساساتي شو .
- دا په کابل کې چې دا دومره کلونه زمونږ په پاچاهۍ کې مرګونه وشول ، دا څه ورونه نه وو ، هلته ولې خدای اسمان نه راغورځاوه !؟
ښځې نور هېڅ ونه ویل ، خوابدې ، ژړغونې او بېرېدلې بلې خونې ته لاړه ، خو جانداد خپل حال ته پرېنښوده ، او نېغ پسې ورغی د تفنګچې لټ یې وواهه او په کراره شان یې د غوږه ورتېره کړه .
- سونې دې ونه باسې ، که دې څوک خبر کړ ، دا شاجور ټول دربانديې تشوم .
بیا یې په کراره سره وویل:
- زه خو دا یوازې ځان لپاره نه کوم ، غواړم چې ان کړوسیانو ته دې د خانانو ژوند جوړ کړم .
ښځې یې چې رېږدېدله په کراره ورغبرګه کړه .
- زه او بچیان مې دې زهر وخورو . د خدای روی وګوره .
خو جانداد لکه چې هېڅ یې نه وي اورېدلي خبره واړوله او د خپل مرام په پلې کېدو شو .
- چېرته ده ، هغه لویه چاړه ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې يې هېڅ ځواب ورنه کړ.
جانداد په غوسه شو:
- څه ورکه شه ! په بړستنه ننوځه ! زه يې پخپله پيدا کوم ، خو چې له خولې دې سوڼ ونه خېژي.
لږ وروسته يې لويه چاړه ومېندله او په لږه شېبه کې د خپل مېلمه ورور پسې ورغی.
ورور يې د جانداد د نيمايي شپې بې خبره ورتګ وارخطا کړ او چې کله يې د ده په لاس کې لويه چاړه وليدله وارخطايي څو برابره شوه. فکر يې وکړ چې ورور يې ګواکې لېونی شوی ، نېغ په کټ کې راکېناست ، د مخه تر دې چې له جانداده د نابېره ننوتو په باب وپوښتي ، جانداد ترې رومبی شو:
- مه وارخطا کېږه. د يوې پوښتنې ځواب ته راغلی يم. راته ووايه چې زه دې ورور يم !؟

زرداد په ژړغوني او حېرانوونکي ډول ځواب ورکړ:
خود ، ولې دا پوښتنه کوې ؟
- جانداد بيا وپوښت:
- زما لپاره هر کار ته حاضر يې ؟
ورور يې په کراره د زړه له اخلاصه ځواب ورکړ.
- لالا چې سر مې دې هم په کار وي.
جانداد له خوشالۍ نه وغوړېد.
- شاباس ! ورور همداسې وي.
پوښتنه يې تکرار کړه:
- له زړه نه وايې ؟
زرداد ځواب ورکړ:
- ما کې منافقت نه شته لالا ، تا سره خو وړوکی رالوی شوی يم ، ته مې د پلار په ځای يې ، په مرۍ کې مې همدا اوس چاړه راکاږه که مې د خولې سوڼ وخوت ، خون مې دربښلی !
جانداد نور هم تازه او وغوړېد.
- په ايمان دې رحمت شه.
بيا يې په کراره شان وويل:
- ستا او ځان لپاره مې د ډېرې ښې سودا تابيا کړې.
زرداد حيران شو:
- سودا ! د څه شي سودا. سر مې خلاص نه شو ؟ څه خبره ده ؟
جانداد په بيړه ځواب ورکړ:
- څه يې کوې ، د ددواړو په خير ده.
زرداد سپيناوی وغوښت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

-لالا ، راسپينه يې کړه ، څه سودا رااچوي. دا څه شی دي ؟
جانداد ځواب ورکړ:
-دا درته نه وايم ، له دې يو خدای ، يو زه او يوه دې کشرۍ ورېندار خبره ده.
زرداد نور هم حيران شو ، خوله يې خبرې ته جوړوله چې جانداد ترې د مخه شو.
-څه څه يې کوې ؟ تا خو وويل چې هر بار درباندې کېږدم ، غاړه ترې نه غړوې.
زرداد بيا ځواب ورکړ:
-لالا ما خو درته وويل چې په مرۍ مې چاړه راکاږې او ستا ښه په شي ، دَووس به نه وکړي ، سر مې درنه ځار لالا.
-دې وروستۍ خبرې جانداد ته د خپل هوډ او نيت حقوقي سند ورکړ.
دستي له ځانه سره ګډ شو.
-اوس مې نو خدای ته هم غاړه خلاصه ده.
بيا يې زرداد ته مخ ور واړاوه او ترې ويې غوښتل:
-بس څه اودس وکړه.
زرداد حيران شو:
-اوس خو د لمانځه وخت نه دی ، لا وختي دی.
جانداد ټينګار وکړ.
-بس خو چې زه څنګه مناسبه ګڼم ، نېک عمل بايد په اوداسه کې وشي ، ځکه برکت ښه کوي.
بيا دواړه د نفلي او ثوابي لمونځ په ادا بوخت شول.
جانداد له سلام ګرځولو وروسته د دعا لاسونه پورته کړل او له ځانه سره په خبرو راغی !

-لويه خدايه ! ته خو پخپله ګواه يې چې ده خپل سر او وينه راوبښله ، په خپل مرحمت مې ټول کړي ګناهونه راوبخښې.
-جانداد به له هر لمانځه وروسته په دعا ښه پوره وخت اړاوه ، خو دا ځل يې دوعا ډېر وخت ونه نيو.
زرداد ته يې مخ ور واړاوه:
-ګوره بيا درته وايم ، چې زما او زما د خير لپاره هره سختي په ځان منې ؟ ګوره خدای هر څه ګوري او اوري يې.
دا ځل زرداد بې حوصلې شو.
-لالا ! دا څه په ګډو وډو سر يې ، څه دې اورېدلي ، خو درته ومې ويل چې سر مې له تا قربان ، دغه دی دربښلی مې دی.
له دې سره سمدستي بيا د جانداد چاړه د سترګو په رپ کې د زرداد مرۍ ته ورسېده او په درنګ شېبه کې يې سر له تنې بېل شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه چیغې ژر د جانداد ښځه راخبره کړه ، خو د مخه تر دې چې چیغه کړي. جانداد له لرې پرې غږ کړ:
زه دومره ساده او بې رحمه نه یم ښځې. خدای ګواه دی هر څه اوري او ګوري ، ما ته یې پخپله خپل سر او وینې راوښیل.
ښځې یې غوښتل چې څه ووایي ، خو ده پرېنښوده.
- خو خدای یې بې اجره نه پرېږدي چې دومره یې زما لپاره وکړل ، زما دعا به یې هم تول عمر په جنت کې ساتي.
ساه یې واخېسته ، او بیا یې خبره داسې وغزوله.
اوس هر څه چې وشو ، د خدای رضا به وه ، خو چې له خولې دې سوڼ ونه خېژي. ښځې یې په داسې حال کې چې له ژړا رېږدېده په ورو شان وویل:
- ستا له لاسه ؟.
خو جانداد یې خبره ژر په خوله کې وچه کړه.
- بس ورکه شه !
بیا یې غلي شان وویل:
- د خدای رضا او د ده خوښه وه ؟ اوس داسې وکړه چې د سر بندوبست یې زما او د تنې یې ستا ، چې بنده ذات درنه خبر نه شي.
- بیا یې په منډه د خپل ورور سر په ځانګړې توټه کې وپوښت ، صندوق ته یې ورواچاوه او په بیړه د امریکایانو د پوځي مرکز په لور له کوره ووت.
خپل جیپ یې ودراوه او له څو ساعته مزله وروسته یې بیا د امریکایانو د پوځي مرکز ترمخه. د موټر په دربدو امریکایي پوځیان حیران شول ، په بیړه یې د ژباړن له لارې د ده د ورتګ پوښتنه وکړه ، خو ده د ژباړن په مخ کې هېڅ ځواب ورنه کړ. په ورو یې د یوه پوځي تر غوږه په کرار وویل:
- بن لادن.
- پوځي حیران شو ، خو هغه ژر خپل جیپ ته لاس ونیو ، امریکایي نور هم حیران شو ، بیا یې له ژباړن وغوښتل چې دی وپوښتي ، خو ده ژر په خپلې خولې لاس کېښود او هغه یې وپوهاوه چې له ده سره د بن لادن په باب پټه خبره لري. پوځي په بیړه له ځایه لاړ او په مخابره کولو شو ترڅو د دې معما په باب خپل مقام ته راپور ورکړي. له مقامه دستي امر وشو چې په بیړه یې له موټر سره یوځای ورورسوي.
امریکایي پوځي دستي د ده د موټر په لټه شو ، ژر یې د مړ بنیادم بوی پزو ته راغی ، خورا حیران شو ، خو جانداد ژر ورو له غوږه ورتېره کړه.

- بن لادن.
او بیا یې د تېر په څېر په خوله لاس کېښود.
جانداد او ورسره پوځي په درنګ شېبه کې د لښکرکوټ مشر ته ورسېدل. او د مخه تر دې چې هغه ته د

(c) ketabton.com: The Digital Library

روغبږ لاس ورکړي ، د خپل ورور سر يې د ده په مېز کېښود .
د سر په ليدو د لښکرکوټ د مشر په سترګو کې له ډېرې حيرانتيا او خوشالۍ نه اوښکې راغلې ، فکر يې کاوه چې خوب يې وليد . په يوه ساه يې څو ځلې جانداد وپوښت:
بن لادن ، بن لادن ، بن لادن ؟ ؟
جانداد دستي سر وښوراوه .
- خود ، پخپله هاغه دی ، بن لادن دی . يو کال د ده په لټه نه رانه غر او نه سمه ټول مې په يوه پښه پسې وکتل ، صاحب !
د لښکرکوټ مشر د مننې له څرګندولو وروسته په بيړه په ټېلفون او مخابره سر شو ، لږه شېبه بيا نه وه تېره ، چې د امريکايانو پوځي ځانګړې الوتکه راورسېده او ژوندی جانداد او وژل شوی زرداد دواړه يې د کابل په لور پورته او واخېستل . په کابل کې دواړه سره بېل شول .
دی په کابل کې د پوښتنو او ګروېږنو لپاره تم شو او هغه په مدرنو لابراتوارونو کې د څېړنو لپاره امريکا ته واستول شو .
- د سي آی ای (CIA) لوړ رتبه مامور د جانداد په لومړي ليدو له روغبړ وروسته په داسې حال کې چې د خوښۍ احساس يې په ټول بدن خپور و ، جانداد ته له خپل او سپنيز بکسه د (100) سل زرو ډالرو بنډل راوويست او ويې ويل:
- دا اوس واخله ، هغه که بن لادن وي او که نه ؟ دا يوازې ستا د ښه نيت ځواب دی او که موږ ته په دې هکله مثبت ځواب راشي ، په هماغه دم دې 50 مېليونه خپل دي .
جانداد د پنځوس مېليونو په اورېدو بيا وغوړېد ، په ورو يې د سي آی ای (CIA) مامور ته کړل:
- خدای دې وخېژوي چې هم ستاسې سر په دنيا کې جګ شي او هم زما خواري اوبه يونسي .
مامور وخندل:
- ستا خواري خو اوبه نه ده وړې ، ما خو درته وويل: سل زره خو دې خپل شو ، هغه سر که د بن لادن وي او که د بل چا ؟
جانداد وويل:
- که د هغه سر نه وي ، د کوم خپلوان خو به يې وي !
مامور يې په ملاتړ وويل: چې هر څوک او هر رګ يې ورسره شريک وي او زموږ لابراتوارونه يې تصديق کړي ، که پنځوس نه وي پنځه مېليونه خو دې خپل دي .
جانداد وويل:
- او که بيخي پردی ، بېګناه څوک وي ، نو بيا ؟
مامور وخندل:
- پس بيا دې همدا يو لک په نصيب کې وو .

(c) ketabton.com: The Digital Library

په جانداد رنګارنګ خيالونو غلبه راوړه او ګنې سوداګانې او فکرونه ورولوېدل.
که راباندې پوه شي چې ورور مې دی څه به ورته وايم.
- څه سزا به راکړي ؟؟ سزا يې په بلا پسې ؟دا د دنيا او د خدای تعالی شرمنده ګي ګوره.
خو بيا يې زړه ته ډاډ ورکړ.
- ځه ! څه يې کوم !؟ماشينونه هم غلطي کوي ، که داسې غلطۍ نه کېدلی ، نو دوی څنګه تېره مياشت د طالبانو په ګومان ماشومان وو وېشتل ؟خدای مهربانه دی که لابراتوار غلط شي.

له جانداده دا څو ورځې کېدې چې دا ډول اندېښنې او سوچونه راتاوو وو. په څلورمه ورځ د سي آی ای (CIA) بل مامور وروغوښت او دستي يې خبر ورکړ:
- جانداد خانه ! هغه سر د بل چا وخوت !
جانداد وارخطا شو:
- دا څه وايې صاحب ! خواري مې اوبو يوړه ؟د ده په لټه خو مې پوره کال تېر کړ، نه رانه نورستان او نه وزيرستان ؟بس الله تعالی به يې نه وژني ، که نه ما خو يو کال ؟.
مامور يې خبره پرې کړه:
- موږ ستا په خبرو باور لرو ، او ستا په اخلاص پوهېږو.
- جانداد له وېرې او وارخطايۍ ژېړ راواوښتی و.
- خو مامور ډاډ ورکړ:
مه ډارېږه ، هرڅوک چې وي، وي به، زه هم که ستا په ځای وای، داسې مې کول؟ سړی بايد پرې تېر وځي ، کټ مټ ورته دی. دې کې هېڅ شک نه شته.
جانداد په عجز وويل:
صيب ! دا خو ولا ډېر خراب کار شوی ، هم مې کړې خواري اوبو يوړه او هم مې بېګناه سړی وژلی.
مامور ډاډ ورکړ:
هېڅ خبره نه ده ، سهوه يوازې ته نه کوې ، موږ هم کله ناکله تېر وځو. څو ځلې رانه د طالبانو په ځای عادي وګړي او کوچنيان لګېدلي.
بيا له خپلې چوکۍ راپورته او جانداد ته يې نور پنځوس زره ډالره هم ورکړل.
بس دا خبرې د دندو په سر ته رسولو کې پېښېږي ، خو دا ځل تېر نه وځې ، دا ځل به مو د رښتيني بن لادن په سر نمانځې چې هم ته په ډالرو کې ولامبې او هم موږ د ترورېزم سره په مبارزه کې ستر برې لاس ته راوړو
براتسلاو ، سلواکيا
2004 .1 .10

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېرېدلې نانځکه

ګلاب چې د ويسکي څلورم جام په سر راواړاوه ، نو په بيړه يې له کاتيا لاسونه راتاو کړل ، خو هغې ژر ټېل واهه.

- لږ ودرېږه ! چېرته بيړه لرې ؟

ګلاب سترګې سپينې او ببرته يې خپلې شونډې د هغې په شونډو کېښودې ، لږ وروسته دواړو يو د بل تنيو ته لاسونه ورتېر کړل. د کميس وروستۍ تڼۍ يې پرانېستلې چې د ټېليفون آواز شو ، ګلاب په غوربدو غوربدو ټېليفون ته ورغی:

- په غضب شئ ، وخت او ناوخت نه ګورئ !

د ټېليفون غوږۍ يې په تاو پورته کړه :

- هلو ! ګلاب يم.

له مخامخ لورې له سلام اچولو پرته ځواب ورغی:

- خنځيره ! نه مې درته ويل چې په دې مه مې پګړۍ په زمکه مه وله ، در يې وله ! پنځه کاله دې د دې پانه وانه ړوله.

له دې سره ټېليفون ژر بند شو .

د ګلاب سر خلاص نه شو ، سودا ورولوېده ، ژر يې ببرته د ټېليفون په کولو لاس پورې کړ ، خو لا يې وروستۍ شمېره نه وه وهلې چې کاتيا له لاسه راونيوه :

- هېڅ آداب دې نه دي زده ، ما خو درته ويل ، بيړه مه کوه چې دا سې دې ټېليفونونه اوربدل ، زه دې ولې لوڅولم ؟

ګلاب وررغبرګه کړه :

- لږه اودرېږه ! څه مهمه خبره ده .

کاتيا ژر ځواب ورکړ :

- په بلا يې ووهه !د ټېليفون مزی راوباسه ! اوس دې زه راپارولې يم ، څه !د خوب کوټې ته ځو .

دا ځل دواړه بربنډ شوي وو چې بيا د ټېليفون غږ شو او چې څو د کاتيا پام کېده ، ګلاب په منډه ټېليفون ته ځان ورساوه .

- هلو !

ځواب يې واورېد :

(c) ketabton.com: The Digital Library

- زه جلال الدین ، ستا تره یم. پلار دې له غوسې درته نه دي ویلي ؟ زه به یې درسپینه کړم.
ګلاب حیران شو :
- ولې څه خبره ده ؟
تره یې ځواب ورکړ :
ښځه ډمه دې د سرې سره ونیوه.
ګلاب په خبرو کې ورولوېد :
- لږه اشاره ابا هم راکړه ؟ لږه مو کړه که درنه ختا شوه ؟
- هو ! په هماغه دم مو له هغه خنځیر سره یوځای ؟
- چا ؟
- نسیم ورارہ ، زوی دې !

ګلاب په غرور ورغبرګه کړه :
- وا ، شاباس ! نره ! دی هم ګولی ورولی شي.
تره یې هم په غرور ځواب ورکړ :
- دوه جاغوره یې پرې تش کړي.
دا ځل کاتیا په ډېرې بې صبرۍ د ګلاب له لاسه تېلېفون راواخېست او په شرک یې په مځکه کېښود ، بیا یې په بې شرمۍ د تېلېفون مزی راوکېښ.
- درته ومې ویل چې د تېلېفون مزی راوباسه ، که مې اشتها وسوه بیا چې راته په زاریو مړ هم شې ؟ ولاکه ؟
ګلاب ژر په ننوا تو شو :
- سمه ده ګرانې ! هرڅه منم ، ملامت یم ؟ خو دا ډېر مهم تېلېفون و.
کاتیا وپوښتل :
- له کومه ځایه ؟
ګلاب ځواب ورکړ :
- له پاکستانه ، له کوره ؟
- مبرمن دې وه ؟
ګلاب په غوسه شو.
- دا غوا راته مه یادوه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاتیا موسکۍ شوه.
- له کله راهیسې درباندې دومره ګرانه شوم ؟
ګلاب په مکیز ځواب ورکړ:
- ته تل په ما ګرانه وې.
بیا یې اوږد اوسیلی وکړ:
خو دا ګرانښت راته ډېر ګران تمام شو.
هغه هم حیرانه شوه.
- ولې څه خبره ده ؟
- ګلاب ژر ځواب ورکړ:
- له مېړمنې خلاص شوم.
- هغې په تعجب وپوښتل:
- دا څه وایې ؟ مړه شوه ؟
- نه مړه نه شوه ، مړه یې کړه.
- چا ؟
- هغه په غرور ځواب ورکړ:
- زما زمری زوی.
هغه نوره هم حیرانه شوه.
- دا څنګه ؟ ستا زوی خپله مور !؟
په آرمه یې ځواب ورکړ:

- هو کاتیا ! دا زموږ رواج او رسم دی چې ښځه له خپل مېړه پرته له هر پردي سره په زنا او خطا په هماغه دم وژني.
- هغې ټوپ کړ:
- دا څه وحشت دی ، زوی خپله مور ؟.
هغې ته نوره هم سودا ورولوېده:
- نو ما او تا خو هم واده نه دی کړی ، که ستا زوی ما له تا سره ووینې !!
ګلاب په سړه سینه ځواب ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د ښه مرغه لا د اسې پېښه نه ده شوې چې چا دې خپل نارینه له پردۍ ښځې سره په زنا او خطا وژلی وي ؟
کاتیا د ستي استدلال وکړ:

- ته دا عدالت بولې ؟
ګلاب په بیړه ځواب ورکړ:
- اوس به څه د حقوقو لکچر درکوم ، رانږدې شه چې په هر څه تیره کېږدو او سر له سبا د واده پلانونه جوړ کړو . او زما د زمري زوي لپاره د یو بلنلیک چاره هم وسنجوه .
ګلاب له هغې لاسونه راتاو کړل ، خو کاتیا ژر د ده لاس له خپلې اوږې پورې واهه.
- نو که ستا زوی دلته ما له چا سره په دې کار ونیسي ؟
ګلاب د ستي ځواب ورکړ:
- چې له مور سره یې وکړل ، میره څنګه پرېږدي ؟
- کاتیا لکه په ماغزو کې یې چې کړنګ وشي ، په غوسې د خوب کوټې ته لاړه . په بیړه د کالیو په اغوستلو شوه او له ځانه سره ګډه شوه :
- دا وحشت دی ، ظلم دی ؟
ګلاب ژر بیا په زاریو شو :
- نن خو پاتې شه ! سبا به په هر څه په تفصیل رڼا واچوو .
ګوره ! زموږ عنعنې که بدۍ لري ، ښېګڼې هم لري.
خو هغې په زور له هغه خپل لاس راکښوده ، او د تل لپاره یې له ده سره پنځه کلنه دوستي پرېښوده .

سلواکیا . براتسلاوا
د 2003 میلادي کال د نومبر 23

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خیر کار

د دروازې په زوره وهل او د باندې په کوڅه کې د وسله والو طالبانو شور او زوږ د ټنګ ټکور ټول پروګرام ګډوډ او له ټولو یې آرام او خوښې وتښتوله ، ټول له یوه سره په منډه په کوټو کې خواره او د هېچا له خولې سونګ قدرې ونه خوت ، ټولو یوه بل ته رډ رډ کتل ، خو لویې دروازې ته هېچا زړه نه ښه کاوه ، نابېره جنت ګل ته یو کس وړاندیز وکړ :

- جنرال صاحب ! ورووځه ، که موږ هر یو لاسته ورشوو ، ولا چې په وهلو خو مو پوستکی وباسي .
جنت ګل په خپله اوږده ږیره لاس راکښود ، کلمه یې په ځان چوف کړه او د دروازې په لور ، ځولۍ ؟ ځولۍ وررروان شو :
له دروازې د باندې د وسله والو طالبانو ګوابنونو یې په وجود کې وینه وچه کړه ، خو زړورتیا یې له لاسه ورنه کړه ، لویه دروازه یې پرانېستله ، یوازې له دروازې یې سر لږ شان وروویست او بیا په عجز او زاریو سر شو :
-صاحب ! زه پخپله طالب یم ، جنرال یم ، د پولیسو په قوماندانۍ کې یم ، ؟ هسې دې ځوانانو ته دې خدای انصاف ورکړي ؟.
لا خبره یې بشپړه کړې نه وه چې له د باندې یې کلکه څپېړه وخوړه .
- چوپ شه منافقه ! د طالب نوم په ځان مه ږده ، که نه اوس دې دا شاجور په ګېډه درتشوم .
جنت ګل په ورو سر رادننه کړ ، خو لویه دروازه یې هماغسې ترلې پرېښوده او بیا د دروازې له شا په زاریو شو :
- په خدای قسم خورم که چا هېڅ شی کړی وی .
وسله وال طالب وغورېد :
- د دوکښو ساز مو عالمونه په سر اخېستي وو او ته منافق وایې چې هېڅ شی ؟.
جنت ګل بیا ځواب ورکړ :
-صاحب ! ښادي خو خامخا څه خندا او ساتیري غواړي ، خو زه په دا سپینه ږیره درته قسم خورم ، که چا باجه او یا دوکښه وهلې وي.
وسله وال طالب پوښتنه وکړه :
- او که مو بیا درسره پیدا کړل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنت ګل ځواب ورکړ:
- بس غرغره مو کړئ ! ما خو په قوماندانۍ کې ټوله دنیا پېژني.
وسله وال ملا وویل:
- چې داسې ده د دې دوکنو غږ مو له کومه راته ؟
جنت ګل ځواب ورکړ:
- دا هسې د تېلو بوشکه او لویه د اغږلو کاسه وه.
وسله وال ملا په غوسه شو:
- منافقه په دا سپينه ږيره دروا غ مه وايه.
جنت ګل بيا په قسمونو سر شو:
- په خدای قسم خورم ملا صاحب !؟
د ډلې مشر ملا لږ څه ارام شو:
- ښه چې قسم خورې.. هغه کسان او هغه شيان دلته راحاضر کړه:
جنت ګل وويل:
- په سترګو ! خو سوال درته کوم چې هلکانو ته به څه نه وای.
وسله وال ملا وويل:
- که له کاسې او بوشکې داسې لعنتي ساز جوړولی شي ، بخښم يې.
په جنت ګل کې په دې خبره سا وچلېده ، ژر په هغو زلمو پسې ورغی او په بيړه يې هغه دوه زلميان ، بوشکه او کاسه حاضر کړل.
ملا له دروازې ورغږ کړ:
- د باندې يې راوباسه !
جنت ګل زړه نازړه دروازه خلاصه کړه.
- بيا ملا له زلميانو وپوښتل:
تاسو دې خدای ووهي چې باجه او دوکنه مو نه دي وهلي ؟
زلميانو په زړورتيا ځواب ورکړ:
- په خدای قسم خورو.
بيا نو ملا امر ورکړو:
- ښه نو شروع کړئ چې اوس مو دروغ او رښتيا معلوم شي.
زلميانو دستي د بوشکې او کاسې په وهلو پيل وکړ. ساز لکه جادو په ټولو وسله والو داسې اغېز وکړ چې يوه د درېدلو بولنه نه ورکوله ، خو د ډلې مشر وويل:
- يره دا د کافر شيان خو ولا که د باجې او دوکنې سره وپېژني.
وروسته يې زلميانو ته کړل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ښه تاسې اوس ورسره يوه سندره هم ګډه کړی !
زلميانو پوښتنه وکړه:
- کومه سندره ؟
له يوه طالبه غير ارادي ووتل:
- په طالبانو پورې دې کومه سندره نه ده ياده ؟
زلميانو دستي ځواب ورکړ:
- طالبه ډېر مې ياد بېدې ؟.
د طالبانو مشر په منډه ځواب ورکړ:
- بس د ښې منځ دې وو ېشت.
بيا زلميانو سندره پيل کړه او چې سندرې ټول پسې واخېستل ، نو د طالبانو مشر لکه جادو چې پرې وشي ، نابېره له خولې ووتل:
طالبه خدا ېږو به ملا شې
په کتاب پروت يې يادوې شينکي خالونه
او بيا لکه له خوبه چې راکښيني ، دستي يې امر وکړ:
- هلکان پرېږدئ ، ځکه لوظ مو ورسره کړی ، لوظ نه ماتوو ، دا کاسه او بوشکه راواخلئ ، ټوله خبره په همدې شيانو کې ده.
بيا يې هلکانو ته مخ کړ:
- ځئ کور ته ! معاف مې کړئ ! لوظ نه ماتوو ، خو کاسه او بوشکه پرېږدئ. دې ښارښتي شي چې په موږ ښارښت راوست ، ستاسو لاسونه بيا کله اودرېږي ، بيا به تر سهاره ګډ ياست.
- د دوی له منځه د يوه طالب له خولې غيرارادي ووتل:
- ملا صاحب رښتيا وايي ، که لږ دا ساز اوږد شوی وای ، ولا چې زه يې په ګډا راوستی وای.
بل هم د ده په پله وويل:

- ولا چې زما اوږې يې هم له مستې وخوځولې.
درېيم طالب پوښتنه وکړه:
ملا صاحب ! بوشکه او کاسه چېرې وړو ، وړو يې چې چېرته مجلس پرې تود کړو ، که څنګه ؟
ملا په قهر شو:
- بوشکه او کاسه بلې دنيا ته.
بيا يې وويل:
- بس څومره چې دې د کافر شيانو ته ورګوری په تاسو د منکراتو پيريانو کښېني.
بيا يې په زور غږ کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- راواخلئ دا لعنتي شيان چې ولايت ته يې د معجزې کيسه تېره کړو ، بيا هغوی پوه شه او فرمان يې.
بوشکه او کاسه يې راواخېستل او په راسبا يې نېغ د ولايت د امير مخې ته کېښودل.
امير چې څنګه له حاله خبر شو ، هغه هم خورا حيران شو او په حيرانتيا يې وپوښتل:
- رښتيا وايې !؟
ملا ځواب ورکړ:
- په خدای قسم خورم که دې له سم ډول سره پېژندلی وای ، دا سې غربهاری يې کاوه چې څه يې کوې.
بيا د ولايت امير د امر بالمعروف او نهی عن المنکر رئګيس ته مخ ور واړاوه.
د امر بالمعروف او نهی عن المنکر رئيس وړانديز وکړ:
- دا مخلوق که هر څومره بند کړې ، يو سوری په هر شکل چې وي ځان ته راوباسي.
والي ته هم خندا ورغله.
- او يوه لار ځانته پيدا کوي.
بيا لږ څه جدي شو !
- ښه چاره څه ده ؟
رئيس ځواب ورکړ:
- بس منکرات چې دومره چالاکي کوي ، موږ يې هم ټول سوري بايد وربند کړو.
امير وپوښت:
- د دې معجزې په باب څه وايې ؟
رئيس په بيړه ځواب ورکړ:
- بس حکومت او يا مشر ملا ته وړانديز وليکه چې د داسې بوشکو او کاسو په وارداتو دې بنديز ولګول شي.
- امير وويل:
- او دا چې راغلي !؟
رئيس ځواب ورکړ:
- د راغليو په اړه دې سر له سبا په لوډسپيکرونو کې اعلان وشي چې ټولې دا ډول کاسې او بوشکې دې زموږ ادارې ته وسپاري.
امير يې په بيړه وړانديز تصديق کړ:
- بس زه همدا اوس دا د خير کار د ستخطوم.
رئيس يې په ملاتړ وويل:
- او زه دا اوس خپلو طالبانو ته امر کوم چې په تطبيق يې لاس پورې کړي.

براتسلاو - سلواکيا
د 2004 ميلادي کال د اپريل 20

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم دين او هم دنيا

مولوي سيد کريم چې څنګه دريشي وويستله ، په بيړه بيا کټ ته پورته شو ترڅو يې د الوتکې د اوږده سفر ستړيا ليرې او د څه شېبې لپاره يې سترګې سره ورشي، د شپې لس بجې وې چې د سر څړيکو او درد له درانه خوبه راکښناوه ، ګروپ يې ولګاوه ، بيا بيت الخلا ته لاړ او چې بېرته راوګرځېد دستي يې يخچال پرانېست ، ترڅو څه وڅکي ، څکه په سرخوږۍ سربېره يې حلق هم له تندې ښه پوره وچ شوی و .
د يخچال له پرانېستلو سره سم يې عجيبه فکرونو زړه ته لار وکړه .

- دلته خو داسې بوتلې دي چې هېچرې مې نه دي تر سترګو شوي ځېنې به ضرور د ستړيا او سردردۍ وي.
بيا يې په ورو يو کوچنی د "ودکا "د شرابو بوتل راواخېست:
- دا به هرومرو څه دارو وي ، دلته خوشې شيان نه ږدي ، زه خو سردردۍ مړ کړم.
خو بېرته په زړه کې ور وګرځېدل:
- دا کافران ډېر تګان دي ، هسې نه چې چېرته شراب مراب نه وي ، د کلونو عبادت به په اوبو لاهو کړم.
مولوي د شرابو بوتل سترګو ته ښه رانژدې کړ:
- د شرابو رنګ لکه چې سپين وي !!
د ودکا بوتل يې بېرته کېښود ، سترګې يې د ويسکي په بوتل ولګېدې:
- دا راته شربت ښکاري ، خو خدای دې وکړي چې دارو وي ، هسې تشه کولا مولا نه وي.
په ورو يې د بوتل سر پرانېست ، خو زور يې پرې ونه رسېد . بوتل يې په زمکه کېښود ، سترګې يې په بل بوتل (کنياکو) ولګېدې ، له ځانه سره يې کړل:
- خدای مې دې غاړه نه بندوي ، دا بوتل راته روغ ښکاري.
بيا په ټول زور سره د بوتل په پرانېستلو شو :
د مخه تر دې چې له بوتله لږ څه ګيلاس ته راوځنځوي ، بوتل يې سپږمو ته نږدې کړ .
- دا خو د يوناني شربت غوندې بوي کا .
لږ چُرتي شو :

- شی خو معمولی شربت نه دی ، هر شی چې دی ، يا شراب دي او يا دوا ؟
بيا ور په زړه شول:
- وايې دا د کافر زامن ځېنو دواګانو ته هم شراب وراچوي هلته چې د اسلام هېواد دی ، څومره به مو په ناخبرۍ کې څکلي وي ، دلته چې د کفارو ملک دی ؟ خدای دې راته عفوه وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو بیا یې سترګو ته هغه بل بوتل "ویسکي" چې لا یې په یخچال کې ببرته نه و ایښی ، ودرېد :
- ته راځه دا هم بوي کړه .
مولوي د کنیاکو بوتل په خورا احتیاط ببرته یخچال ته کړ او د "ویسکي" په خلاصولو شو ، د بوتل سر په سختۍ خلاص شو . هغه یې هم سپړمو ته وروړ او چې ورته بوي یې سپږمې وتخنولې خورا حیران شو :
- عجیبه ؟ دا خو ټول یو شان دي ؟.
ژر یې لومړنی د "ودکا" بوتل ته لاس ورتیر کړ او په بیړه یې سرور پرانېست. هغه یې هم ژر وازمایه ، دا ځل یې حیرانتیا نوره هم زیاته شوه او څه غلی شان له ځانه سره وبوږنېد :
- دا خو ولاکه بل شی وي ؟ تو لعنت په شیطان.
مولوي په شړک سرخلاصی بوتل ببرته یخچال ته ورتیر کړ. ناهیلی او اند ېښمن ببرته په کټ کې وغځېد ، خو لږه شېبه تېره نه وه چې ببرته له ځایه راپاڅېد . دا ځل یې په زړه تلوېزیون وروورېد :
- ته راځه ، دا د خنځیر شی چالان کړه ، چې په دنیا کې څه خبرې دي.

د تلوېزیون په روښانه کېدو اتومات CNN چالا شو . د دې کانال په خبري سروېس کې د جورج بوش په باب مطلب ویل کېده. مولوي په قهر له ځانه سره وویل:
- دا بلا خو په هر کانال کې لربر کېږي. په پېښور کې، په کابل کې، په دوبۍ کې، هر چېرې ؟ رنګ یې ورک کړه .
دستي یې بل کانال ونیو ، دا د الجزیرې خبري کانال و ، په هغه کې بیا د بن لادن خبره لره بره کېده او هرومرو د هغه په اړه کوم مطلب خپرېده، مولوي ته د هغه لیدو هم خوند ورنه کړ.
- ته خو په غضب شې ، دنیا ته دې اور واچاوه ، په شرمو دې ټول عالم اسلام وشرماوه .
ژر یې بیا بل کانال کړ. دا د MTV د موسیقۍ ځانګړی کانال و ، په خپرونه کې مادونا په نیمه بربنډه حال کې له نڅا سره یو ځای سندره ویله. د مولوي سترګې چې څنګه د هغې په راښکاره شوو تیونو ولګېدې ، ژر یې سترګې واړولې.
- خدایه ! پرده مې وکړې !
په بیړه یې دا کانال هم واړاوه ، بل کانال د فرانسې و چې یو رومانتیک هنري فلم یې خپراوه ، مولوي یوه شېبه ورته ځیر و ، خو دقیقه لا نه وه تېره چې د فلم د اتلانو غېږه په غېږ کېدل او د یوه بل بربنډول بیا په مولوي پیریان راوستل. نابېره یې غلې شان چېغه کړه:
- دا څه حال دی !؟؟ دا خو له یوې مخې بې لارې کانالونه دي خدای دې معافي راته وکړي.
له ځانه سره یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- یو بل کانال چالانوم ، که هغه هم بې لارې و ، بس ځان هسې نه ګنهګاروم ، بېد ېږم.
بل کانال د بربنډو فلمونو سوداګریز کانال و . مولوي لکه مچۍ یې چې وچیچي چیغه کړه او په قهر له ځایه راولاړ شو:
- خدایه له غضبه دې امان غواړم ؟ لعنت دې په شیطان وي ؟ دا څه نخرې دي؟ ژر په برېستن ورننوت او لکه ببرېدلی چې وي په روښانه ګروپ کې یې د خوب تابیا وکړه ، خو د یخچال شربتونو او د تلوېزیوني خپرونو چرتونو ترې خوب داسې وړی و چې په ګرانۍ یې ببرته رانیولی شو . په دې سربېره یې د سر د درد کړیکې هم ګړۍ په ګړۍ زیاتېدې. پوره درې څلور ګړۍ یې ځان اړخ واړخ په اړخ واړاوه را واړاوه ، خو خوب یې له سترګو تښتېدلی و ، د لیونی په څېر له ځانه سره په خبرو راغی !
- خدای دې راته معافي وکړي ، هرڅه چې وي څکم یې ، که شراب هم وي ، کفر ته خو څه پرې نه خېژم ، له دې مې ډېر لوی ګناهونه کړي ؟.
ژر یخچال ته ورغی او په ورو یې پرانېست.
- بس اول د همدغه سپین بوتل مزه ګورم.
په ورو یې د "ودکا " له بوتله ګیلاس ته شراب راوځنځول ، د ودکا څکلو یې مرۍ ترخه غوندې کړه ، ویې ویل:
- ولاکه بل شی وي !؟
بیا یې ورو تلوېزیون هم پسې ولګاوه .
- دا د ایتالیا کوم کانال و چې دوه جوړه میینان پکې بربنډ او یو د بل په رودلو بوخت وو ، ملا څو ځلې سترګې پټې ، خو تلوېزیون یې ګل نه کړ ، یوازې همدومره یې وویل:
- خدایه ! معافي ، معافي ، توبه ، توبه ! ستا ګنهکار بنده یم.
بیا نو د ملا سترګې له تلوېزیونه لیرې نه شوې او چې د ودکا اثر یې ماغزه لږ څه ګرم کړل ، په ورو یې وویل:
- ایله چې دا سرخوږی مې ودرېد .
دا ځل یې بیا په زړه کې څه وګرځېدل.
- راځه دا ځل د دې بل بوتل خوند وګوره.
دستي یې ویسکي په سر را واړاوه.
- دا خو هم هماغسې خوند که.
او چې لږه شېبه تېره شوه ، نو د ملا له خولې غیرارادي ووتل:
- ولا چې تبه مې وشلېده ، دا ځل دا بل ګورم ، چې څه را کې پاتې وي ، ګوندې هغه یې جارو کړي.
خو د مخه تر دې چې مولوي کنیاکو ته لاس کړي ، لکه پوهېدلی چې وي ، نشه کېږي ، څه صبر یې وکړ او ښه پوره شېبه د فلم عشقي صحنو له ځانه سره بوت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- او الهي ! د قدرتونو دې جار شم ، په قلم دې رسمه کړې ، په ليدو يې سړې مړېږي نه.
او چې څو صحنې يې پرله پسې وليدې ، بيا يې بل کانال واړاوه.
دا ځل د پاپ مشهوره سندرغاړې شکريه سندره بلله چې تر ډېره نيمه بربنډه وه ، په مولوي دا ښه ولګېده ، زر يې له ځانه سره کړل:
- واه ! قربان خو دې شم ، ته او دربېره چې زما دا چرتونه لړ نور هم جوړ شي.
د کنياکو بوتل يې په ګيلاس کې راوځنځاوه ، دربيم ګيلاس مولوي ورو پسې واخېست ، نور ترې هر څه هېر شول چې چېرې دی او څه کوي ، په بيړه د تلويزيون د کانالونو په اړولو سر شو.
له ځانه يې وپوښتل:
- هغه لعنتي کانال څه شو ؟ هغه بربنډ ؟
او چې څو کانالونه يې تيرو بير کړل ، نو نابېره يې له خولې چېغه ووتله !
- بس دا دی پيدا شو !
دا ځل يې د وروستي ځل لپاره له ويسکي غړپونه وکړل او په لږه شېبه کې په يوه ساه په لنډو وقفو کې د شرابو وړې بوتلې چې ايله څو ګرامه وو ، وڅکلې ، خو وايي چې د لمدو ختو لړې او به بانه وي ، مولوي نور په خود کې نه و. په خپل کټ وغځېد او د مستۍ او خندا په عالم کې يې تر سهاره د بربنډو فلمونو ننداړې ته شپه سبا کړه.
سهار وختي چې د ده نور ملګري او د سيمينار برخه وال له خوبه راپاڅېدل ، د ملا ايله نوې سترګې سره ورغلې او په درانه خوب ويده شو ، خو په تلويزيون کې بربنډ فلمونه لا هماغسې د تلويزيون په پردې لړبر کېدل.
د هوټل په رستوران کې له مولوي پرته د سيمينار ټول برخه وال حاضر وو ، او لږه شېبه په نهو بجو ټول بايد له دغه ځايه د سيمينار د جوړېدو ځای ته لېږدېدلی وای. د مولوي غيابت ټولو ته سودا ورواچوله ، يو تن له نورو وپوښتل:
- ملا صاحب ، څنګه نه ښکاري ؟
بل تن چې په الوتکه کې د ملا ترڅنګ ناست و ، ځواب ورکړ:
- ملا لږ څه ناسازه ښکارېده ، هسې نه چې د شپې بې خوبه او اوس خوب پرې غلبه کړې وي.
وړانديز وشو چې مېلمه پال يې بايد پوښتنې ته ورشي چې څه بل څه پرې نه وي شوي ؟
مېلمه پال په دې خبره دستي له ځايه ولټېد او نېغ د ملا کوټې ته ورغی.
په ورو يې د ملا د خونې دروازه ووهله ، خو هېڅ ځواب ورنه کړل شو ، بيا يې په زوره دروازه ووهله ، خو بيا يې هم هېڅ وانهورېدل. دا ځل يې د دروازې تر شا ورو ورغږ کړ:
- مولوي صاحب !
د مولوي په اورېدو ملا په ورو وټوخېده او ځواب يې ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- درځم. سر مه لړ څه درونډ دی.
مولوي ژر کالي واغوستل ، په بيړه يې پرانېستي بوتلونه واړول او تش يې باطله دانۍ ته کړل ، ترڅو چې مولوي ځان جوړاوه بيا د سيمينار تړول برخه وال له هوټله په وتلو شول.
د سيمينار ګډونوال يو يو له دروازې وت چې نابېره د هوټل له ادارې غږ شو :
- د 320 خونې ښاغلی دې حساب تصفيه کړي.
- د 320 په اورېدو د ملا رنګ زيړ شو .
دستي يې ورغبرګه کړه:
- زه يم ، د څه شي حسابي ، له مېلمه چا حسابي غوښتې ؟
له مديريته په بيړه ځواب ورکړ شو :
- د ښنباک او فلم 300 ډالره.
د دې رقم په اورېدو مېلمه پال ژباړن حيران غوندې شو ، ژر يې وپوښتل:
- مولوي صاحب ! دا څه وايي ، ښنګه شراب خو به دې نه وي ؟. مولوي ژيړ او سور شو ، خو بله چاره نه وه اعتراف يې وکړ.
- نوم يې مه اخله ، بس په خولې برغولی کېږده ، چې څوک درنه ګوره خبر نه شي ، د الله شرمنده ښه يم ، نه د اولس.
او بيا يې په حيرانۍ وپوښتل:
- دا نو دومره ګران دي ؟
مېلمه پال ورغبرګه کړه:

مولوي صاحب ! سل ډالره د بربنډ فلم دي ، دلته هر څه په پيسو دي.
ملا چې فکر يې کاوه ، هېڅوک ترې خبر نه دي ، نور هم له شرمه غړي سست شول، ناڅاپه يې له خولې ووتل:
- هم دين او هم دنيا ؟ خدای دې له دې حاله مسلمان ساتي.
بيا يې ورو د پطالنه جيب ته لاس کړ ، درې سل ګوني ډالري نوټونه يې ترې راکښل او په تلوار موټر ته په سيمينار کې د ګډون په موخه پورته شو .

سلواکيا ، براتسلاو
د 2004 ميلادي کال د فبرورۍ 16

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قاتل په لټه

د نيمې شپې د دروازې ټک ټک نه يوازې له درانده خوبه راکېنولم ، بلکې ويره يې هم زما مله کړه ، په کراره مې له برستنې په ورو غږ کړ:
- څوک ياست ؟
- د دروازې تر شا ستومانه غږ واورېدل شو.
- وبخښئ !دروازه پرانيزئ !
ما ډېر ژر دی وپېژاند ، په بيړه دروازې ته ورغلم او دروازه مې پرانېستله.
- سلام شوستر !په دې نيمه شپه کې !خيريت خو به وي ؟
هغه له وعليکم پرته په رېږدېدلي غږ ځواب راکړ:
- غواړم په يو چا خپل زړه سوړ کړم او سر يې پرې کړم.
د ده پرېکړې حيريان ، دريان کړم ، له خولې مې ژر ور ووتل:
- خير دې وي ، څه خبره شوې ؟
ژر يې ځواب راکړ:
- په دې دې هله خبروم چې ډاډ راکړې ، چې دا کار دې له وسې څومره پوره دی ؟
زه موسک شوم.
- په ما دې ګومان راځي ، چې زه دې څوک ووژلی شم.
په ورو يې ځواب راکړ:
- زه نه وايم چې ته يې ووژنه ، خو څوک راته پيدا کړه. زما هيله او اميد هم ته يې، دا راز يوازې له تا سره شريکوم. په دې چې ته مې د خپل شرقي او افغاني کلتور له مخې نشې محکومولی.
او سيلی يې وويست او خبره يې داسې وغزوله.
- دا ډمه ، بې وجدانه ؟.
په خبرو کې ورولوېدم.
- څوک يادوې ؟ولې څه يې کړې چې دومره يې پړسولی يې ؟
ويې ويل:
- زما ښځه ، دا تايوانۍ ښيزو ، دا لولۍ ، له ما سره جوخته له خپل لونډ سره يو ځای کاليفورنيا ته راورسېده ، او په همدې هوټل کې يې له خپل لونډ سره زما سره څنګ کې کوټه کرايه کړه.
بيا يې سوړ او سيلی وويست:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ای کاشکې ړومبیه عقله چې وروستی وای ؟ پوهېږې همدا یوه اونۍ د مخه مې د خپل ملکیت (70) برخه دې ته او (30) برخه د اولنۍ ښځې نه زېږېدلو زامنو ته په نامه کړه.
په خبرو کې ورولوېدم.
- نو ولې دې داسې بیړه وکړه ، ته خو لا ځوان یې ، داسې پریکړې خو هغه څوک کوي چې د ګور په غاړه ناست وي.
ځواب یې راکړ:
- میاشت وړاندې داکترانو راته وویل چې د زړه رنځ مې په بحراني حالت کې دی او هره شپه کېدای شي ، د قبر مېلمه شم. ما د دې لپاره چې له مړینې وروسته دا ډمه تایوانۍ له میراثه محرومه نه وي او د زامنو له شره مې ژغورلې وي ، دا کار وکړ او دې چې څنګه خپل کار وکړ ، یوه ثانیه یې هم ماته ونه کتل. اوس چې فکر کوم دې له هماغه د واده له پیله زما میراث ته سترګې پټې کړې وې.
په ډاډېینه مې ورته وویل:
- زه خدای به هر څه اسانه کړي ، څه اوس بېده شه ، سبا به بیا په آرامه سره پرېکړه او مشوره وکړو.
خو وړاندیز پرې ښه ونه لګېد:
- تر سبا به زما زړه له قهره وچوي ، زه مې په زړه باور نه لرم ، غم یې لکه غر په ما ولاړ دی ، غواړم نن شپه دا هر څه سر ته ورسېږي او یا دې ډاډ راکړ شي.
بیا یې په کراره شان پسې اوږده کړه:
- زه د دې کار لپاره چې څومره ژر وشي ، چې څه لرم او نه لرم د ټولو ورکړې ته چمتو یم.
ما بیا سکون او آرام ته راوباله:
- څه خدای به هر څه اسان کړي ، په دې نیمه شپه کې په دومره بیړه دا کار ناشونی دی.
خو هغه لکه زما خبره چې نه وي اورېدلې - وویل:
- زه پوهېږم ، خو زه تر سل زرو ډالرو پورې همدا اوس د قاتل له سره قربانولی شم.
بیا بېرته د هغې په غیبت سر شو:
- دا لولۍ پوهېږي چې زه مرم ، څه آسمان به رالوېدلی وای چې زما تر مړینې یې صبر کړی وای ، بیا یې چې ټوله جرمني په ځان اچولی وای خپل کار یې و ، زه خو په رښتیا د زړه رنځ لرم ، خو لا له زوره نه یم لوېدلی او په داسې حالت کې نه یم چې د دې ډمې د جنسي غریزې ځواب ونه وایم.
زه یې اندېښنو ته ځُرت وړی وم او نه پوهېدم چې په دې نیمه شپه کې یې څنګه مرستې ته ورد انګلی شم ، په ورو مې بیا د غوږه ورتیره کړه:
- زه تا درکوم ، څه اوس پرېوزه ! سبا به داسې یو سړی په لاس درکړم.
په دې خبره له خوشالۍ وغوړېد ، ژر یې پوښتنه وکړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- زه ډاډه اوسم ، سرونه به پرې شي.
بیا یې وویل:
- زه هم دې عمل ته تیار یم ، خو هسې نه چې رسوا شم او دوی راڅخه دمخه شي.
ما بیا ډاډ ورکړ:
- ځه بې غمه اوسه !
له دې شېبې وروسته مې د قاتل په لټون شروع وکړه ، خو په امریکا کې داسې کسان چې یا ما او یا زما دوستانو پېژندل ، یا خو بندیان او یا هم نادرکه شوي وو.
شوستر شپه او ورځ او هره ګړۍ زما کوټې ته د دې معاملې له پاره ته او راته ، په څلورمه ورځ له جرمني داسې یو قاتل راورسېد ، له هوایي ډګره سیده د شوستر کوټې ته ورغلو:
شوستر زموږ په لیدو وغوړېد او پرته له دې چې قاتل ته د روغبړ له پاره لاس ورکړي او یا ترې د قتل بیه وپوښتي ، سمدلاسه یې خپل دېپلومات ته لاس کړ او له ما سره راغلي قاتل ته یې وویل:
- ما ده ته د (50) زرو ډالرو ویلي ، خو زه درته له لکو زیات چک لاسلیک کوم ، دا ټول له تا قربان. بیا یې په ورو بکس پرانېست او موجود ډالر یې زموږ سترګو ته ونیول.
- اوس مو باور راځي او که نه ؟
خو د مخه تر دې چې د ډالرو بکس پرانیزي ، په رېږدېدلي غږ یې له راغلي کس وپوښتل:
- څه وخت دا زېری راباندې کولی شې ؟
قاتل دستي ځواب ورکړ:
- همدا نن شپه.
د شوستر په سترګو کې د خوشالۍ اوښکې په نخا شوې.
- رښتیا !
قاتل ځواب ورکړ:
- ډاډه اوسه ! په همدې مېز یې سرونه رانه وغواړه.
شوستر بیا هم وپوښت:
- دا امکان لري ، ته دومره ماهر یې !؟
قاتل ځواب ورکړ:
- بې غمه اوسه !
شوستر په دې ډاډ په بیړه د پیسو بکس بیا پرانېست او په شمار شمیرلي د(100) زریزو ډالرو بسته د هغه په ګوتو کې کېښوده.
بیا یې ورو شان وپوښت:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- بس دی ؟

قاتل حیران شو :

- څه چې ستا خوښه وي.

شوستر وویل:

- زما خو ټوله هستي له تا قربان ده.

قاتل هم بیا ډاډ ورکړ:

- زه به هم په ټول قهر سره دا سرونه قلم کړم.

شوستر له خوښۍ وغوړېد :

- بس چې سرونه ووینم ، نور انعامونه دې هم خپل دي.

بیا یې د وروستي ځل له پاره قاتل وپوښت:

- بس زه د دې سرونو د لیدلو په خوبونو کې ویده شم.

قاتل ځواب ورکړ:

- ډاډه اوسه ! دا خوب نه رښتیا دي.

شوستر غیرارادي چیغه کړه:

- ته رښتیا وایې ؟ بیا یې قلم راواخېست او ویې ویل:

- دا دی زه د (50000) بل چک هم لاسلیک کوم ، خو په چک یې قلم نه و راکښلی چې نابېره په مځکه راولوېد او چې مو څو پام کېده بیا یې په خوله کې ځګونه راغلل او سترګې یې د تل له پاره پټې شوې.

براتسلاو ، سلواکیا

د 2004 میلادي کال د مارچ 20

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګناه او سزا

- نن باید دا غلا معلومه شي ، غل یې باید په سزا ورسول شي. زه نو نورې دا سې ګډوډۍ نشم زغملی. میز یې په زوره ووا هه او بیا یې په لوړ غږ پسې زیاته کړه.
- پوهېږئ !؟ زه دلته څومره زور او اعتبار لرم ، تاسې زما په زور نه یاست خبر. توبه ! له کبره ، هر څه مې په وس پوره دي ، په پارلمان کې ، په کابینه کې او خپله صدر اعظم هرچېرې لاس په نامه اشنایان لرم. د دې ښار د پولیسو مشر مې همدا پرون مېلمه و ، زه به په دې غله خپل زړه خامخا تشوم. دا نمک حرامه !
د ناستو کسانو لوېې برخې یې په ملاتړ په یوه اواز وویل:
- نمک حرامه.
بیا د ادارې مشر په لوړ غږ ګواښ وکړ:
- دا سړی باید را په ګوته کړئ ، که نه ټول د مخې کډې وتړئ !
یوه تن په کراره شان پوښتنه وکړه:
- صاحب ! د وچو له غمه لامده څنګه سیزئ ؟
رئیس په غوسې سره ځواب ورکړ:
- چې دا سې ده ، نو ولې سړی نه را ښیئ !؟ غواړم چې ځان او ټوله اداره یې له شره خلاص کړم. نن یې له دفتره د فکس ماشین پټ کړ ، سبا ستا سو جیبونه هم وهلی شي. دا بې وجدانه نه چې ګوښه ، بلکې نېغ باید زندان ته وا ستول شي ، دا ځل به په هېڅ زړه ونه سوزوم هېڅکله.
رئیس څو ځلې "هېڅکله" تکرار کړه او بیا یې ناست کسان مخاطب کړل:
- نن له تا سو یو کس باید چې زندان ته لاړ شي.
وروسته یې په سړه سینه وویل:
- دا به ډېره ښه وي چې سړی راوښیئ ، زه ډېر وخت نه لرم ځکه چې وزیر اعلی یو ډېر مهم ملاقات ته غوښتی یم.
ناستو کسانو یوه بل ته وکتل ، او ټولو دې ته سترګې لکې ونیوې چې څوک به د ادارې مشر ته د غله نوم په خوله وا خلي.
د ټولو له وېرې سرونه ځوړند وو او د هر یوه په خوله د سکوت مهر لګېدلی و ، خو رئیس بیا په غوسې خپله ګواښنه ورغبرګه کړه:
- زه د چا په کیسه کې نه یم ، که سړی راونه ښیئ ، ټول سر له اوسه له ادارې سره مخه ښه وکړئ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا هم چا غږ ونه کړ.
ده نابېره چېغه کړه:
- څنګه ! پوهېږئ څه وایم ؟
دا ځل د مجلې مسوول مدیر چوپتیا ماته کړه.
-صیب ! په ډېر ادب ! غواړم ووایم ، چې دا که تا ته نږدې کس هم وي.
رئیس په غرور ورغبرګه کړه:
- که زما زوی هم وي.
د مجلې مدیر په ورو شان وویل:
- دا سړی ټول پېژني.
رئیس په حیرانتیا پوښتنه وکړه.
- نو ولې پرې برغولی ږدئ ؟ ما خو وویل که په ما مو هم شک راځي. دموکراسي او عدالت خو همدې ته وايي.
نور نو د مجلې مسوول مدیر ټینګ نه شو ، په ورو یې له خولې ووتل:
صاحب ! دا ستاسو مشر زوم جمال دی او موږ هم ستا له بل زوم اداري رئیس اګاه شو .
رئیس په بیړه خپل زوم چې د ریاست اداري رئیس و ، مخاطب کړ:
- دا نو د پټولو خبره ده ، که له ما شرمېدې ، خوابښې ته به دې ویلی وای ، د کور خبره دې دفتر ته راوړه.
د ده خبرې لا بشپړې نه وې چې تورن زوم یې د خبرو منځ ته ورولوېد او په احساساتي بڼه یې خوله راخلاصه کړه:
- رئیس صاحب ! ته پوهېږې ، که زه او یا زما کورنۍ داسې غله وای ، نو لور دې راکوله !؟ ما غلا نه ، بلکې د بې عدالتۍ او نابرابرۍ په وړاندې یو عکس العمل ښودلی ، ما له دفتره یوازې د فکس ماشین نه ، ټیپ ، کمره او نور شیان هم وړي ؟. ما قصدي غوښتي ، چې دا خبره او دا بې عدالتي منځته راواچوله شي.
رئیس د خبرو منځته ژر ورولوېد :
- شاه بس ! آفرین ! زه باجرئته کسان خوښوم.
ووایه ! څه بې عدالتۍ رانه سر وهلی ؟
تورن زوم دستي ورغبرګه کړه:
-صاحب ! زه دې له بل زومه څه کمی لرم ، هم په عمر ، هم په تجربه او هم په تحصیل په هر څه پرې جګ یم ، خو په امتیاز کې ترې بیا ټیټ ، معاش مې ټیټ، منصب مې ټیټ او ؟.
رئیس یې خبره دستي پرې کړه:
- بس پوه شوم ، شاه باس ! زه دا اعتراض وارد بولم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بس سر له نن نه ته د هغه پرځای اداري رئیس شوې. بل زوم یې د اعتراض په بڼه له ځایه پورته شو.
-صاحب !رئیس صاحب !دا زما د حیثیت مساله ده.
رئیس وخندل:
-خوشاله اوسه !په دومره لږه سزا !چې په یاد دې وي ، بیابل ځل د کور خبره دفتر ته رانه وړې.
زوم یې غوښتل وضاحت وغواړي.
خو رئیس غلی کړ:
-بس کېنه !
بیا یې تورن زوم ته مخ ورواړاوه:
-دا چې اوس ته اداري رئیس شوې ، د مجلې د مدیر ټول اسناد په لاس ورکړه چې بیا یې دلته ونه ګورم.
د مجلې مدیر خواشیني له ځایه پورته او په حیرانتیا یې وپوښتل:
-ولې رئیس صاحب څه مې کړي ؟
رئیس ناڅاپه خندا ونیو.
-نور څه وکړې ؟زموږ د کور خبره او زموږ د اداري دننه خبره نشې بیلولی. دا خبره دې راته بل ځای خصوصي نه شوه ویلای ؟
ما خو ویل چې نن به یو څوک له دفتره زندان ته لېږم ، خو همدومره سزا دې بس ده له زندانه دې تېر یم.
د مجلې مدیر غوښتل نور څه هم ووایي ، خو رئیس په بیړه د ناستې پای اعلان کړه او په چابکو قدمو د خپل موټر په لور وخوځېد.

براتسلاو - سلواکیا
د 2003 د سپمتبر 12

(c) ketabton.com: The Digital Library

څېرې او کارنامې

دا موزيم د مشورو کسانو د څېرو په نامه شهرت لري ، ملا عبدالباقي سر وښوراوه:
- ښه !
او بيا يې مېلمه پال وپوښت:
- مشهور کسان لکه پاچايان او د ملکونو مشران !؟
مېلمه پال ژر ځواب ورکړ:
- نه دلته عادي کسان هم شته ، هر هغه څوک چې په کوم څه کې يې ريکارډ ټينګ کړی وي.
ملا چې د لومړي ځل لپاره يې د ريکارډ کلمه واورېده په حيرانتيا يې پوښتنه وکړه:
ريکارډ يې لا څه ته وايې ؟
مېلمه پال دستي ځواب ورکړ:
- داسې کار يې کړی وي چې هم حيرانوونکی او هم په ټوله نړۍ کې بل چا نه وي ترسره کړی.
د ملا سر خلاص نه شو ، ځکه يې بيا وضاحت وغوښت:
- سر مې پوره خلاص نه شو.
مېلمه پال ريکارډ په تفصيل تشريح کړ:
- لکه له ټولو زيات اوږده بريتونه ولري ، ږيره يې بې سارې اوږده وي ، نوکان يې له مترو واوړي ، يا تر ټولو اوږد عمر ولري. په هر شي کې يې چې په نړۍ کې سيال او مخې نه وي ، هغې ته د ريکارډ لرونکی وايې.
ملا او مېلمه پال دا خبرې کولې چې نابېره د ملا سترګې د لينن په څېره ولګېدې، له خولې يې په حيرانتيا ووتل:
- دا ملحد نو دلته څه کوي ، تاسې انګرېزان هم عجيبه قام ياست ! هلته مو موږ ته د ده موريدان په غېږ راوستي ، زموږ شا راډبوئ او دلته يې نبغ په موزيمونو کې راځوړند وئ.
مېلمه پال ژر ورغبرګه کړه:
- دلته يوازې د سياست پهلوانان نه ، بلکې د مذهب او روحانيت ستر استازي هم وجود لري.
دستي يې يوې څېرې ته ګوته ونيوه:
- دا پېژنې ؟
ملا چې ځنګه څېرې ته ځير شو ، ژر يې ځواب ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دا څوک نه پېژني ، دا خو خُميني دی که نه ؟
بيا يې مېلمه پال ته مخ راواړاوه.
- څنګه يې موږ هېر کړي يو ، ولې زموږ وطن خو هم له وليانو او غازيانو ډک دی.
مېلمه پال وخندل او په خندا يې ځواب ورکړ:
- غم مه کوه ! خپل وطندار به هم وګورې.
ملا دستي په خبرو کې ورولوېد او پوښتنه يې وکړه:
- بس دغه خبرې کوه ، نه چې موږ مو هېر کړي يو ، هسې خو زموږ ټول وطنداران بايد دلته راځوړند وای ، دې لوی خوګ سره کوم بل نر غير له موږه افغانانو په غېږه ورتلای شي.
مېلمه پال وخندل:
- يره قوماندان صاحب ! رښتيا وايې ، خو دلته له ټولو زيات د مشهورو کسانو ځای دی.
ملا ته پوښتنه راولاړه شوه.
- تاسې وويل ښه او خراب دواړه ؟
مېلمه پال ځواب ورکړ:
- هو چې په خپل عمل کې بېساري وي.
ملا وويل:
- چې داسې ده ، کارمل به هم په کومه څنډه کې راځوړند وي.
دوی په ورو ، ورو قدمونه اخېستل او يو په بل پسې يې د تصويرونو ننداره کوله چې د ملا له خولې نابېره چيغه شوه:
- يا رب العالمينه ! له قدرتونو دې ځار شم ، دا خو زه هم دلته راځوړند يم.
بيا له حيرانتيا هک پک شو:
- دا څنګه سر مې خلاص نه شو . له ما خو ډېر لوی ، لوی قوماندانان شته چې تر ټولې دنيا

تللي او څو ځلې ستاسې مشرې او د امريکا مشرانو مېلمانه کړي. مېلمه پال ځواب ورکړ:
- خو ريکارډ يوازې تا ټينګ کړی.
ملا حيران شو:
- څنګه ؟
- ستا په لاس او امر چې څومره خلک وژل شوي ، د نړۍ هېڅ جلاد يې په نن سبا کې سيال نه دی.
ملا وويل:
- خو ما بې ګناه خلک نه دي وژلي ، ګوره چې پام دې وي دې خبرې ته ، هغه هر يو يا عسکر ، يا مامور سازماني يا حزبي و او يا هم دوی ته قريب څوک.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېلمه پال وويل:

- چې هر څوک وو ، دا يوه خبره او دا چې څرنګه او په کومه بڼه ؟

ملا په خبرو کې ورولوېد :

- په دې هم خبر ياست چې څنګه مې وژلي ؟

مېلمه پال وويل:

- په هر څه ، دلته ان دا ارقام هم شته چې څو تنه مو په توپ الوځولي ، په څو تنو مو چاړه راکښلې او څومره مو په ټوپک وېشتلي ؟

ملا حيران شو :

- دا څه وايې ؟ تاسو ته دا ټولې شمېرې معلومې دي.

مېلمه پال پاس څېرې ته وکتل او ملا ته يې کړل:

- وګورئ ! پاس د څېرې لاندې هر څه شته ، تاسو يوازې د دې کال په جريان کې 3500 کسان له تېغه تېر کړي. دومره قتلونه په نړيوالو جګړو کې هم يوه تن په خپل لاس نه دي ترسره کړي.

ملا استدلال وکړ:

- خود چې داسې ونه کړو ، په بل شان ستاسو او زمونږ دا ګډ دښمن راپرزېدی شي؟

بيا يې په ورو له خولې ووتل:

- رښتيا وايې چې د زړو قدر په زرګر وي. تاسې مې په قدر هغه دی پوهېږئ ، خو خپل وطنداران او خپل د جهاد ملګري څه څه راپسې نه وايې !

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصويرونه تقديرونه

پوره درې مياشتې کېدې چې يو له بله سره يې د دهليز له هېنداړو نه ستر ګې جنګولې او د ستر ګو په هر جنګ کې د مينې په خواږه او نازک تار سره تړل کېدل او د يوه بل زړه ته يې لار موندله.

خو يوازې نن يې د نږدې وصال ارمان پرځای کړ. او مازې د هغې په يوې اشارې يې د دې غېږې ته ځان ورساوه او د هغې د پستو شونډو د چينې په رودلو شو. بيا يې په ورو د هغې له ګلابي غومبورو ګرمې مچې واخيستې.

مازې په يوه وړه اشاره ، لکه د باد په څېر ورو الوت ، پرته له دې چې فکر وکړي چې له هغې سره د وصال لاره له څومره ګواښونو او کړلېچونو ډکه ده او کېدای شي دا سودا ورته د سر په بيه پرېوزي. خو زړه ته يې هېڅ وېرې لار و نه کړه او نېغ د ستر ګو په رپ کې ورورسېد. په بيړه په دروازه ورننوت او سم له لاسه يې د زلميتوب په ټول زور له هغې لاسونه راتاو کړل ، لومړی يې د شونډو په رودلو او بيا يې په ورو د هغې د کميسه تنۍ ته ګوتې ور وړې ، له شېدو ډکو د سپينو تيانو په څُم کې يې ځان ورواچاوه.

خورا خوند يې ورکړ او په درنګ شېبه کې د هغې د ښکلا وږمو پسې واخېست هر څه ترې هېر شول:

- چېرته دی !؟ څه کوي !؟ او که څوک ورباندې پوه شي څه به وشي !؟

خو په ټولو يې تېره واړوله او هېڅ اند يې ښني ته يې زړه کې ځای ورنه کړ او هماغسې يې د هغې له سپينو او کلکو تيانو خوند اخيست. کله کله به يې په ورو د هغې اوږدو زلفو ته لاسونه ورتېر کړل او د تسپو په څېر به يې دانه ، دانه واړول راواړول ، بيا به يې د هغو په چتر کې خپل سر ورننيست.

د وروستي ځل له پاره چې يې هغه په غېږ کې ټينګه نيوله ، نابېره وخوييد و نه لوېده خو تاو راتاو شو او زمکې ته له ټيټېدو سره يې له جيبه يو تصوير راولوېد.

د تصوير په ليدو يې محبوبې سخت ټکان وخوړ په قهر يې وپوښتل:

دا څوک دی ؟

په بيړه او سړه سينه يې ځواب ورکړ:

دا نه پېژنې ؟ د ده تصويرونو خو ټول ملک نيولی ، آمر صاحب دی که نه ؟

او بيا په تمجيد او تعريف سر شو :

دا خو ډېر لوی انسان دی.

خو هغې په داسې حال کې چې په بيړه يې له ده وا ټن نيوه ، دې نورو خبرو ته پرېښنبود . په ملنډو يې وويل:

- لوی انسان !؟ ستا له پلار او موره هم ؟

ده په بيړه ځواب ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- زما پلار او مور به ما ته؟ خو دی د ټول افغانستان ؟.
هغه ژر په خبرو کې ورولوېدله.
- بس ، بس.
له غوسې سره شوه او له ډېرې کرکې او غضبه یې په تصویر لاړې تو کړې ، بیا یې لکه یو پوځي افسر امر وکړ:
- ووځه ! چې بیا دې ونه وینم !
دی په بیره له کوره راووت ، په زړه کې یې بلا ډېرې پوښتنې په راټوکېدو شوې:
- دا به کومه حزبي یا سازماني وه ؟ کمونېسته به وه ، پلار به یې د آمر صاحب سرو ځورولی وي ، یا به یې د آمر صاحب په جګړو کې کور نړېدلی وي ، یا به په خپله چا ځورولې وي !؟
دا چې هر څوک وه ، خو د ده لومړنۍ مینه وه ، په ځان یې بلا لعنتونه وویل ، بیا یې له غوسې عکس څیرې ؟ څیرې کړ ، خو ژر یې بیرته بل احساس مل شو :
- شکر خدایه ! هر څه چې وو ، په خیر تېر شول ، که رسوا شوی وای هم به د دنیا او هم به د خدای تعالی شرمنده وای.

خو چې بېرته یې د هغې جادویي ښکلا په زړه شوه ، د آمر ګرانښت او درنښت یې هېر شو او هغه به لکه سیوری ورسره سم روانه شوه.
دی په همدې سوداګانو او چُرتونو کې په منډه د زړو مکرویانو هغه بلاک ته راورسېد چې یې کور و ، خو لا یې د زینې اخري پوړ کې قدم نه و ایښی چې نابېره پرې غږ شو :
- چېرته وې ؟
دې غږ لکه اسماني تندر وبیراوه ، دا یې د مشر ورور غږ و ، چې له پیله تر پایه یې څارلی و.
په وارخطایي یې ځواب ورکړ:
- هسې پورې بلاک ؟
نور یې نو بانه نه جوړېده ، په ژبه کې یې لاړې وچې شوې ، نه پوهېده ، څنګه یې ځواب کړي ، خو ورور یې چوپتیا ماته کړه.
- ما نه شې تېرا یستلی.
بیا یې هم ځان ناګاره واچاوه.
ولې څه خبره ده !؟
- څنګه څه خبره ده ؟ د هغې نجلۍ کور کې دې څه کول !؟
بیا یې هم اعتراف ونه کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- کومه نجلۍ !؟
ورور یې وخندل !
- څه مه شرمېږه !
بیا یې دا متل ورته تېر کړ:
- ځواني یوه نشه وي ، داسې نه چې همېشه وي.
په سره سینه یې ورور خبره وغزوله:
- د ګناه خبرې یوې خوا ته ؟ که چا ورسره نیولی وای !؟
ده دستي اقرار وکړ:
بس څه یې کوې لالا ؟ یو بد وو رانه وشول.
ورور یې وپوښتل:
له څه وخت راهیسې دا نجلۍ پېژنې ؟
ځواب یې ورکړ:
دوه درې میاشتې مو له همدې ځایه سترګې جنګولې.
ورور یې وخندل.
او له همدې ځایه مو سره اشارې کولې.
ځواب یې ورکړ:
- هو !
؟ دا اول ځل و چې له هغې دې لاسونه راتاو کړل.
په سپین سترګۍ یې ځواب ورکړ:
هو ، لالا !
ورور یې لکه همتو لګیوال ، لکه همزولی ورسره خواله پیل کړه:
ښه ، ښه څه مه شرمېږه ، نو اخر ؟ بیا ؟
نابېره یې له خولې ووتل:
ناکامه راغلم. له کوره یې راوشړلم.
ورور یې پوښتنه وکړه:
ولې !؟
ځواب یې ورکړ:
هسې کومه حزبۍ به وه ، یا سازمانۍ به وه.
ورور یې بیا موسک شو:
اصلي حال وو ایه ، مه شرمېږه ! څه ګلونو ته دې او به ورکړې ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې اختياره يې له خولې ووتل:
د آمر صاحب عکس خدای بانه کړ.
ورور يې په حيرانتيا وپوښتل:
د آمر صاحب عکس !؟
ده ځواب ورکړ:
هو ، لالا !د آمر صاحب عکس.
ورور يې اوږد اوسپلی وکړاو بيا د تېرو يادونو په ځُرت کې لاهو شو .
خو ده يې ژر د يادونو لړۍ پرې کړه.
ولې لالا !څنګه ځُرتي شوې ؟
ورور يې لکه له خوبه چې راکښېني ، دستي ځواب ورکړ:
زه هم همدا اسې يو آمر له لومړنۍ مينې محروم کړم.
بيا يې ورور مخ وروا ړاوه او د دوهم ځل له پاره يې ترې وپوښتل:
او د هغه د تصوير له ليدو وروسته يې له کوره راووېستې !
ځواب يې ورکړ:
هو !ته څنګه پوه شوې ؟
ورور يې وخندل:
زه علم غيب لرم.
ده په حيرانتيا اقرار وکړ:
ولا !لالا ، له تا نه يې څه پټوم ، که د آمر صاحب تصوير يې راسره نه وای ليدلی ؟ خبره خلاصه وه.
او بيا د هغې د ښکلا د انځورونو په کښلو سر شو :
- يره لکه په خپل قلم چې خدای جوړه کړې وي ؟
ورور يې د ده بې شرمه اعتراف ته حيران شو ، خو ژر خپلو يادونو پسې بيرته واخېست.
زه هم د همدا اسې يوه آمر تصوير ستا په څېر له لومړنۍ مينې محروم کړم.
ده ترې وپوښتل:
ته !؟
ورور يې ژر ځواب ورکړ:
- هو ، زه هم خو زما او ستا توپير دا دی چې ته د يوې سيمې آمر او يوه وزير او زه د ټول افغانستان د وخت امير.
بيا يې په خواږه او شاعرانه ډول خپله کيسه او ياد دا سې وغزاوه:
- زه هم همدا ستا په څېر په هماغه مخامخ بلاک کې په څلورم پوړ کې په يوې ښابسته کابلۍ مين وم ، هر مازيګر به مو سترګې جنګولې او د مينې په ټالونو کې به مو يو بل ته ځان رساوه ، يوه ورځ يې ستا په څېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لاس په اشاره ځان ته وبللم او زه هم ستا په څېر سر په لاس لکه د باد په څېر وروالوتم او ستا په څېر مې زړه ته رانژدې ټینګه په غېږ کې ونیوله ، خو له تا عکس لاندې ولوېد او زما جیب ته نابېره د هغې لاس ورغی او د هغه وخت د آمر عکس یې ترې راوویست.

-او خدایه ! د هغې کرکې څرګندونه مې اوس هم نه هېرېږي ، چې د غې نجلۍ د عکس په وړاندې او بیا یې زما په وړاندې وښوده او څه په کرکه یې له کوره راوشړلم. زما او ستا بل توپیر دا دی چې ته د یوې لارې د آمر او زه د بلې لارې د آمر مرید وم. زما آمر د هغه وخت د ټول هېواد آمر و ، خو ستا آمر یوازې د یوې چارې مسوول دی ، نه د ټول حکومت او دولت.

دی زر په خبره کې ورولوېد :

هغه د یوې سیمې او یوې چارې وزیر دی ، خو عکسونه یې په ټول افغانستان کې خواره دي.

بیا یې له وروره پوښتنه وکړه:

که هغه دومره لوی سړی نه وي ، ولې لوی آمر ترې ډارېږي ؟

ورور یې د ده لیونۍ پوښتنې حیران کړ:

څوک ترې ډارېږي او څوک یې نه پېژني ، د خبرې ټوله معما همدا ده او هلته چې ته لا ماشوم وې ، هم واقعیت همدا شان و.

بیا یې په سړه سینه وویل:

خو سر مه خوږوه ، په همدې شکر وباسه ! د آمر عکس یوازې د یوې حسینې له مینې ، لورېینې او په خوږه غېږ کې د خواږه خوبه راپاڅولی یې ، که د عکسونو په پرستش دې له سره فکر ونه کړي ، ښایي له دې ډېر لوی تاوان درواوړي.

بیا یې خپله پښه لوڅه کړه:

ګوره ! لکه زه ؟ چې یوازې تشو تصویرونو له پښې محروم کړم ، زما په څېر په زرګونو یې له سرونو ؟.

بیا یې پورته غونډۍ ته لاس ونیوه.

او همدې تصویرونو هاغسې هدیرې جوړې کړي ،

بیا یې په کراره له لاسه راونیو.

راځه سر دې مه خوږوه ، څه چې کور ته ځو.

څنګه چې کور ته ننوتل ، په تلوېزیون د صدام حسین تصویرونه مجسمې او لوی لوی یادګارونه تېرېدل راتېرېدل چا تصویرونه څیرل او چا مجسمې نړولې.

ورور یې په ورو خوله ورنږدې کړه:

دا عراقیان هم ما او تا په څېر وو. ګوره نن چې صدام نه شته ، داسې تصویرونه څیرې کېږي او داسې مجسمې نړېږي ، خو دی احساساتي شو :

دا خو امریکایان کوي.

ورور یې وخندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړ او قدرمن تصویرونه هېڅوک نه شي خیرلی او وړ او ګران شخصیتونه ګوره هېڅ وخت په خپل ژوند خپله نمانځنه نه شي زغملی.
بیا یې ورور په ورو له خپلې کوچنۍ کتابخانې یو تاریخ راواخېست او په ورو یې څو پاڼې پرله پسې راواړولې.
دا وینې ! دا موسولیني ، دا بل هېټلر دا دریېمه پاڼه ستالین.
دا ټول یو وخت د دې خلکو بُتان وو ، خو نن ؟
دی ژر په خبره کې ورولوېد :
خو نن څنګه ؟
په بیړه یې ځواب ورکړ :
نن یوازې د تاریخ یادګارونه دي.
بیا یې ورور له ده وپوښتل:
څه فکر کوې ، د دوی ټولو پرستش کوونکو ته د دې شخصیتونو لاره معلومه وه؟
ناځوابه شو :
څه پوهېږم ؟
ورور یې بیا پوښتنه وکړه:
او ته پوهېږې ستا د آمر په ټولو فکرونو او اندونو ؟
ده د ځواب په ځای له ده وپوښتل:
تا ته هم د خپل آمر ټوله لاره نه وه څرګنده کنه ؟
ورور یې وخندل:
زه څه چې آمر مې هم په خپل لار چې چېرې ځي نه و خبر ، خو زه ځوان وم او هغه په عمر پوخ.
بیا یې د وروستي ځل لپاره له ده وپوښتل:
سر دې اوس خلاص شو ؟
ځواب یې ورکړ:
هو ! خو پوره نه.
ورور یې موسکی شو :
سر به دې هله خلاص شي چې له سره خلاص شې ، خو بیا به او به له ورخه تېرې وي.

براتسلاو ، سلواکیا
د 2003 دسمبر 23

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلمه

- بهادرخانه ! دا د کافر لوراني خو سړي سيزي.
بهادرخان د زمان ګل په دې خبره نابېره ټکان وخوړ او خورا حيران دريان شو ، بيا يې په شونډو د حيرانتيا موسکا په څپو راغله:
- دا څه وايې ، قوماندان صاحب ! که مونږ هر څه کوو ، هسې هم ستاسو په حساب د سوچه مسلمانانو له قطاره وتلي يو ، په تاسو څنګه نن شيطان غلبه وکړه ؟
زمان ګل په بيړه ځواب ورکړ:
- بهادرخانه ! څه مې زړه مې راسپړې ، دې ته ولاکه د چا نيکه هم ټينګ شي ، نه ګورې هره يوه خدای لکه په خپل قلم چې رسم کړی وي.
بهادرخان ژر په خبرو کې ورولويد :
- نو تاسو خو درې نکاح ښکلې وطن کې پريښې !
زمان ګل په منډه ځواب ورکړ:
- ته رښتيا وايې ، د طالبانو دې انصاف روزي شي ، که نه وای راغلی ، چېرې دې د کفر ملک ته راتلم ، سمه دمه پاچاهي مې وه . دريمه ښځه مې کابلۍ او مکتبۍ ده ، کله چې مجاهدينو پاچاهي ونيوه په هماغو ورځو کې مې راواده کړه.
بهادرخان بيا وپوښت:
- دا توره ښايسته ږيره ؟او دا خبرې ، قوماندان صاحب ، دا خلک به څه وايي؟
زمان ګل وويل:
- ته په حقه يې ، بهادرخانه ! ته دا وايې ، ما په تشو ښځينه عکسونو په کابل کې په دومره خلکو لښتې ماتې کړې ، چې څه يې کوې ؟ خو ؟
بيا څه ټکنی غوندې شو ، خو بهادرخان پرې نه ښود ، او ژر يې وپوښت:
- نو خو يې په څه کې ده ؟
زمان ګل موسکی شو :
خو يې دا ده بهادرخانه چې ملا عمر هم دلته راولې ولاکه دې نجونو ته تاب راوړي، که سپينه راباندې ووايي ، د دوې له لاسه هره شپه راباندې غسل اوړي.
بهادرخان ته په دې خبره خندا ورغله ، وروسته يې غوښتل څه ووايي خو زمان ګل ترې ړومبی شو :
- بس څه يې کوې بهادرخانه ! هسې هم د خدای ګنهکاران يو ، له دې مې زيات خراب کارونه کړي ، خدای دې راته عفو وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهادرخان په خبرو کې ورولوید :
- نو څه غواړې امر وکړه ، قوماندان صاحب !
د زمان ګل چُرت په دې خبره خورا جوړ شو .
- بس دغه خبره کوه ، داسې وکړه چې په یوې شین سترګې مې وولې !
بهادرخان وویل:
- دا خو نو یو څه لګښت غواړي.
زمان ګل ژر ځواب ورکړ:
- د لګښت په کیسه کې مه اوسه ! خو یو دوه لوټه به وي نو څه.
بهادرخان وویل:
- بس اوس (100) سل ډالره هم بس دي.
زمان ګل ژر جیب ته لاس کړ:
- واخله ! درې لوټه دې له سره ځار.
بهادرخان وویل:
- بس زه هم همدا اوس خپلې ملګرې ته وایم چې کومه ملګرې له ځانه سره راولي.
زمان ګل وخندل:
- چې ښایسته وي ، ګوره ! هسې بیزو میزو نه وي ګوره !
بهادرخان ته هم خندا ورغله او ډاډ یې ورکړ.
- بې غمه اوسه ، دلته کله بدرنګه نجونې شته.
زمان ګل وویل:
- بس نو په وربسم الله کړه ، چې څنګه دې خوښه وي هماغسې وکړه ، که لوټونه کم شول ، بیا راغږ کړه ، بس چې ټوله مغازه هم اخلي ، له سر یې جار.
بهادرخان وویل:
- بس زه ځم ، بېګاه ته به ښه میز جوړ کړو ، خو یوه پلمه باید ولرو.
زمان ګل په بیړه پلمه جوړه کړه.
- بس ورته ووایه چې زما کالیزه ده.
بهادرخان وخندل او په بیړه د ښار د لویې مغازې په لور وخوځېد . زمان ګل ته یې مخ ور واړاوه او ترې وغوښتل:
- بس ته ځه کور ته ! زه هر څه له ځانه سره دروړم ، چې ښه ښایسته پخلی وکړو.
بهادرخان څو قدمه وړاندې نه و تللی چې ودرېد او له لیرې یې زمان ګل ته غږ کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- قوماندان صاحب !
دا شراب مراب به څنګه شي ؟
زمان ګل حیران شو :
- ولې !؟
بهادرخان وویل :
- بې له دې شیګنې نجونې یارانې ته ښه نه راضي کېږي.
زمان ګل ژر ځواب ورکړ :
- ځه ! څه یې کوې ، څنګه چې دې خوښه وي ، چې هغه بله لویه ګناه کوو ، دا یې پرې له پاسه ! خدای دې راته عفوه وکړي.
*** *** ***
ماښامنۍ میلمستیا جوړه شوه ، زمان ګل او بهادرخان دواړو هر یو له راغلیو نجونو لاسونه تاو کړل او بیا د ماښامنۍ په خوړلو شول. د زمان ګل ملګرې زمان ګل ته څه وویل ، خو زمان ګل په روسیې نه پوهېده. له بهادرخان نه یې مرسته وغوښته:
- بهادرخانه دا څه وایي ؟
بهادرخان د هغې خبره په بیړه وژباړله.
- قوماندان صاحب ! دا وایي چې ډېر ښکلی یې.
زمان ګل ځان ته غره شو :
- ورته ووایه چې ستا سترګې ښکلې دي.
بیا نجلۍ د شرابو پیاله ډکه کړه او زمان ګل ته یې ونیوله ، بهادرخان وویل:
- قوماندان صاحب ! ناتاشا وایي چې شراب ورسره وڅکئ.
زمان ګل وشرمېد :
- او که دا کار ونه کړم.
بهادرخان ځواب ورکړ :
- ناتاشا وایي چې خفه کېږم.
بهادرخان وخندل.
- بس ورته ووایه چې تا دې خدای هېڅکله نه خفه کوي.
او بیا یې په بیړه له هغې سره جام پورته کړ ، زمان ګل ته شرابو خورا خوند ورکړ ، او د نشې په منځ کې یې وویل:
- یره دا د کافر شی خو بلا شی دی ؟ بس انسان سم دم زمری کړی ، له نجلۍ سره یارانه خو رښتیا له همدې شي سره خوند کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا ناتاشا له لاسه راونیو . موزیک او ساز یې لږلوړ کړ ، خو زمان ګل بهادرخان ته وویل:
- بس ورته ووایه ، چې زما دا نخرې نه دي زده ، ته دا راوښایه او زه به سم دم کوچانی اتڼ.
او بیا څلور واړه تر ناوخته تاو راتاو شول.
ناتاشا وروسته بله پوښتنه د زمان ګل مخې ته کېښوده.
بهادرخان یې ژر وژباړه:
- قوماندان صاحب ! ناتاشا وایي چې ږیره که وخریيي.
زمان ګل حیران شو:
- ورته ووایه ، دا به یو بل وخت وکړم ، اوس دې ترې تیره شي ، خو لږ وروسته ژر راضي شو.
او پرته له دې چې د هو ځواب ورکړي ، په منډه تشناب ته لاړ او په دم ګړۍ کې خریيلې ږیره بېرته راوګرځېد ، له ناتاشا یې غېږ تاو کړه ، د هغې د شونډو په رودلو شو او پرله پسې

یې د شرابو له جامونو هم غړپونه پیل کړل او چې ښه پوره یې په شرابو ځان ولمباوه ، نو د بې خودۍ په عالم کې له ځانه سره داسې په خبرو راغی !
- بهادرخانه ! ناتاشا ته ووایه !
بهادرخان ژر وپوښت:
- څه ؟
زمان ګل په خبرو ورګډ شو.
- ورته ووایه ما وبخښي چې له دوې سره مې جهاد کړی.
بیا یې له ده وپوښتل:
- ته او خدای په دې خلکو جهاد روا و ؟
د بهادرخان هم شراب سر ته ختلي وو ، خو هوش یې له لاسه نه و ورکړی زمان ګل ته یې ځواب ورکړ:
- له سیاست نه تیر شه ! قوماندان صاحب ! دا ووایه چې خوښه دې شوه که نه ؟
زمان ګل ځواب ورکړ:
- چې مې خوښه نه وای ، شراب مې چښل ، ږیره مې خریيله.
دا یې وویل او بیا یې جام ډک کړ:
بهادرخان هم جام په سر راواړاوه او بیرته د څنګ کوټې ته شو.
ناتاشا او زمان ګل بیا تر سهاره خوله پر خوله پاتې شول. زمان ګل په دې ورځ نه یوازې له سوداګریزو چارو پاتې شو او تر ناوخته بېده پاتې شو ، بلکې دا یې په وروستیو کلونو کې لومړنۍ ورځ وه چې د ګهیځ لمونځ ترې قضا کېده ، له دې کبله څنګه چې له خوبه راپاڅېد ، په بیړه یې همداسې بربنډ ځان تشناب ته ورساوه . لومړی یې غسل پرځای او بیا په منډه د بربنډې ناتاشا تر خوا له ځانه سره په راوړې مساله ودرېده او د قضا لمانځه په نیت یې غوږونو ته لاسونه پورته کړل ، لمونځ یې هم په بیړه وکړ او چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څنګه يې سلام وګرځاوه يوازې همدومره قدرې دوعا يې وکړه:
- خدايه ! ګنهکار ته دې معافي وکړه.
او بيا د ناتاشا د ليدو په نشه کې غرق شو ، سر ته يې ودرېد او له ځانه سره بيا ګډ شو:
- يره نجلۍ ! په ولا چې د خپلې کابلۍ مينه مې در باندې ماته کړه.
غوښتل يې بيا بسترې ته شي چې د بهادرخان ټوخي له ليرې له دې پريکړې واړاوه.
بهادرخان چې سر يې له ډېرو شرابو څښلو دروند و ، په خندا کې زمان ګل ته وويل:
- قوماندان صاحب ! دا خو ړنا غرمه ده ، بس تيارېږه چې بازار ته ناوخته شو.
زمان ګل ژر ورغبرګه کړه:
- بازار په بلا ووهه ، دا د دنيا حرص دی ولاکه سړی په موړ شي.
بهادرخان موسکی شو:
- ښه سمه ده ، څنګه وه شپه دې ؟
زمان ګل ځواب ورکړ:
- بس څه يې کوې بهادرخانه ! په وېښه او بېدنه سم له ښاپېرو سره وم ، سم دم د کوه قاف غرونو کې ټوله شپه ګرځېدلی يم.
بيا څه پوښتنه په زړه کې ورو ګرځيدله:
- بهادرخانه ! دې شين سترګې ته کومه شرعي لار نه جوړېږي چې څلورمه مې شي؟
بهادرخان ځواب ورکړ:
- قوماندان صاحب ! دا خو څه افغانستان نه دی ، دلته خو ازادي ده ، نه به ته ټينګ شې او نه دا.
زمان ګل يې خبره تصديق کړه:
- يره دا خو دې رښتيا ووېل ، اوس چې مې دا خوند ولېد کله يوازې يوې ته کښېناستی شم.
بهادرخان وپوښت:
- ښه دا نورې خبرې خو به پټې شي ، اوس به دې خلکو ته د ږېرې څه وايې ؛ قوماندان صاحب ؟
زمان ګل موسک شو:
- که رښتيا درته ووايم دې ږېرې ته ډېر پخوا تخنېدم ، بس په پلمې پسې وم او بهادرخان کټ په خندا شو.
- او پلمه نو خدای داسې پلمه درکړه چې هېڅ چاره دې نه وه.
په دې خبره دواړو په کټ کټ وخندل.

براتسلاو ، سلواک
د 2003 ميلادي کال د اکتوبر 10

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرمان

والي او د ولايتي شورا مشر له ډېرې غوسې له خپلې چوکۍ پاڅېد او د ولايتي شورا ناستو غړو ته په لوړ غږ په خبرو ګډ شو :
- نور نو زما د زغم کاسه اخر ته رسېدلې ، که دا چورتالان همداسې ګډ وي ، له دې ولايته به ياغيستان جوړ شي.
مستوفي په خبرو کې ورولوېد :
- څه چاره په کار ده ؟
د امنيې قوماندان وويل:
- چاره دا ده چې په غلو دې نور رحم ونه شي.
ټولو په يوه ساه وويل:
- خود ، په غلو رحم بايد ونه شي.
د زراعت د رئيس دې پوښتنې ټول حيران کړل:
- غل که هر څوک او هر چا پورې تړلی وي ؟
والي ژر ځواب ورکړ:
- خامخا ! عداالت بايد وساتل شي.
د پوهنتون رئيس نيوکه وکړه :
- تېر کال (6) غله معاف شول ، دا ټول په موږه چاروا کو پورې تړلي وو ، د چا اوښي وو ، د چا د تره زوی ، د چا وراره ؟.
والي يې په غوسه خبرې پرې کړې.
- نور نو په هېچا رحم نه کوم ، همدې بې عدالتۍ خو ټول ښار په غلو اړولی ، دا ځل که ما هم په غلا ونيسئ ، لاس مې بايد پرې شي.
بيا يې د ښاروالۍ قوماندان ته مخ واړاوه او ويې پوښت:
- څومره د غلا پېښې راجستر شوي ؟
قوماندان په بيړه ځواب ورکړ:
- صاحب ! يوازې په تېره مياشت کې (900) .
والي له غوسې سور واوښت او چيغه يې کړه :
- د خدای لپاره (900) ، ؟ نور نو ځمکه ځای نه راکوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې په لوړ غږ امر وکړ:
- بس چې دا سې ده ، نور نو باید سخت مقررات وضع شي.
د محکمې رئیس لاس پورته کړ:
- صاحب ! که قوماندان صاحب فعال شي د (900) په ځای به (1800) غله ونیسي او بیا له ما نه په همدې مېز (1800) پرېکړې لاسونه وغواړه.
په والي دا وړاندیز ډېر ښه ولګېد :
- ښه وړاندیز دی ، دا یې یوازېنۍ لار ده ، بیا دې نو څوک نر شي او غلا دې وکړي.
د والي خبره لا بشپړه شوې نه وه چې د ښار د امنیتي حوزو مشر د ولایتي شورا غونډې ته راننوت.
د هغه نابېره راتګ د شورا ټول غړي حیران کړل.
والي سمدلاسه وپوښت:
- څه خبره ده ؟
په کراره یې ځواب ورکړ:
- صاحب ! په یادولو یې د یوه پولیس په توګه شرمېږم.
والي په غوسه شو :
- خبره مه شاربه ! وایه څه ټکه رالوېدلې ده ؟
د حوزو مشر غلي شان له خولې ووتل:
- ستاسې موټر پټ شوی دی.
دې خبرې د ناستو کسانو په منځ کې عجیبه غوغا جوړه کړه ، ټول یو بل ته ځیر شول او د هر یو له خولې په حیرانتیا ووتل:
- د والي صاحب موټر !؟
- د والي صاحب موټر !؟
- د والي صاحب موټر !؟
د والي او د هغه د موټر کلمه د هر یوه په خوله څو ځله راغله او لاړه.
خو له والي بې اختیاره چیغه ووتله:
- زما موټر !
بیا یې په شرک مېز وواهه ، خو لږ وروسته په کراره شو.
- که موږ همدا سې اوده یو ، ما به هم درنه زما د موټر په څېر ژوندی وتښتوي.
د والي مرستیال چې د ولایتي شورا مرستیال هم و ، د ستي پا څېد او په احساساتي توګه یې وړاندیز وکړ
صاحب ! نور نو رحم په تاخچه کې کېږدئ !
والي پوښتنه وکړه:
- نو څه وکړم ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرستیال غوښتل ځواب ورکړي خو مستوفي ترې ړومبی شو .
-صاحب ! فرمان ولیکئ چې له غلو دې د لاس سره یوځای پښه هم پرې شي .
ښاروال پسې زیاته کړه :
-او په فرمان کې ستاسو د موټر تښتوونکي ته ځانګړې ماده ورکړئ .
د محکمې رئیس یې په تایید وویل :
-ستاسو د موټر له تښتوونکي دې ، په لاس او پښې سربېره پوزه هم پرې شي .
ښاروال بیا په خبرو کې ورولوېد :
-له پوزې سره د غوږ لړه برخه هم .
والي ته وړاندېزونو خورا خوند ورکړ :
-بس چې داسې ونه کړم ولا چې ما او زما موټر څه چې ټول له ښځو سره بونځي ، غله ډېر زړه ور شوي دي چې سخته وېره ونه ویني ، ولاکه لارې ته راشي .
د والي له دې خبرې سره ټول له ځایه راولاړ شول چې غونډه خوره اعلان کړي . د محکمې رئیس لاس پورته کړ .
-بس یوه د خیر دوعا ، زه همدا اوس دا فرمان شرعي کوم او په والي صاحب یې دستخطوم .
ده لا دا خبره غزوله چې نابېره د جرایمو مشر خبر راوړ :
-صاحب ! والي صاحب ! موټر پیدا شو .
والي ژر وپوښت :
-رښتیا !؟ کله ؟
د جرایمو مشر ځواب ورکړ :
-همدا اوس په همدې شېبه کې تېلفوني خبر راغی .
والي په خندا شو :
-د غلو غوږونه څومره لېرې اوري ، د فرمان یې بیا دومره په بیړه واورېدل .
بیا یې پسې زیاته کړه :
-ښه ! غل مو ونیو ؟
ځواب یې ورکړ .
-هو صاحب !
والي پوښتنه وکړه :
-آفرین ! څه مو پر وکړل ؟
د جرایمو مشر وروشان ځواب ورکړ :
-صاحب ! خوشې مو کړ :
والي حیران شو :
-غل مو خوشې کړ ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې په غوسې چیغه کړه:
-نه ، نه ! د هغه باید لاس ، پښه ، پوزه او غوږ پرې شي.
د پولیسو قوماندان مخ ور واړاوه:
-والي صاحب ! نور هر څه ما ته پرېږده ، چا چې خوشې کړی ببرته به یې راپیدا کوي او که نه ولا چې ستا فرمان مې په هماغه نه وي پلی کړی.
خو د جنایاتو د مشر دې خبرې د هغه په زړه یخې اوبه وشیندلې.
-صاحب ! غل ستا خپل زوی دی.
د دې خبرې په اوریدو ټول کسان حیران شول او په غونډه کې لوی سکوت راغی ، خو والي په

ورو دغه سکوت مات کړ.
-ای مهربانه خدایه ! ښه دی چې فرمان مې نه دی امضاء کړی.
د محکمې رئیس په غوره مالۍ وویل:
-جنابه محکمه خو دومره بېده نه ده ، پوهېږئ چې لېونیان د خدای له ډېرو فرمانونو معاف دي ، نو بنده لا کومه مولۍ ده ؟
والي موسکی شو:
-ښه شوې رئیس صاحب ! چې تاسو شاهدي ورکړه ، زما د زوی په ماغزو کې په رښتیا هم خلل دی ، که یې موټر له لیکې اړولی وای ، بیا یې نه صاحب کېدم.
بیا یې لاسونه لپه کړل:
-اوس به ټول یوه دوعا وکړو ، خدای دې ټولو غلو ته د نیکۍ هدایت وکړي.
ناستو کسانو په یوه خوله وویل:
-آمین.
بیا یې د محکمې رئیس ته مخ ور واړاوه او لارښوونه یې وکړه:
-په دې میاشت کې هم له دې فرمانه تېر شه ! دا دوعا کافي ده.

براتسلاو ، سلواکیا
د 2004 میلادي کال د جنوري 5

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېشو

د ټېلفون زنګ له درانده خوبه راکېښولم.
په بېړه مې غوږۍ پورته کړ:
- هلو !
ځواب راکړ شو.
- داکتر کاتونا یم؟ سلامونه ! څنګه یاست؟
ځواب مې ورکړ:
- سلامونه داکتر کاتونا ، پوره درې میاشتې له تاسې بې خبره وم؟.
- ډېره بنده وم؟ ته زما په بوختیاوو ښه خبر یې؟ په درې ادارو کې کارکول او ټولو ته رسېدل؟.
- پوهېږم ، ښاغلې کاتونا ؟ څه نوې زړې؟
- هر څه په خپل حال؟ یوازې نوې کورته تللې یم؟
- نوې کورته؟
هو؟ په درې لکه ډالرو ، په یوه اشرافي سیمه کې.
- مبارک ، مبارک !
- خیر یوسې؟ پوهېږې عبدالله؟ پلار او مور زما پوره طبعه کوي؟ خو زه ډېره سخته طبعه؟ خپل رازونه او خپل ځانګړی ژوند لرم؟ داسې نه ده؟
- ولې نه تاسې رښتیا وایی؟
هغې بله خبره کوله چې زه په خبره کې ورولوېدم:
- رښتیا لور دې هم ځانته راولې؟
په بېړه یې ځواب راکړ:
- نه ، هغه لېونۍ له نیا او نیکه سره خوشاله ده؟ او زه هم لازمه نه بولم ، چې له ما سره دې اووسېږي.
ما ته د ستې د هغې د مېړه په باب پوښتنه سر ته راغله او د هغې خبره مې په نیمایي کې پرې کړه:
- او له ښاغلې (چابه) نه څه احوال لرئ؟
له هغه مې هم طلاق واخېست !
- په اند ښېښمن غږ مې ورغبرګه کړه:
- او؟ دا خو ښه کار نه دی شوی.
- څنګه یې کوې عبدالله؟ ښه کار نه دی؟ خو له اوسنیو مېړونو ګوښه ژوند ډېر خوندور دی. ته پوهېږې زه خرابه ښځه نه یم؟ خو له هغه مېړونو نه مې هم ښه نه راځي؟ چې د ښځې هر قدم او پل څاري؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- غوارم د ملګري په باب دې وپوښتم:
ژر په خبره کې راولوېده:
- په همدې خاطر مې تاسې ته تېلفون وکړ چې له نوي ملګري سره مې وپېژنئ ؟ زه به په ټول ژوند کې دی له ځانه لېرې نه کړم ؟.
پوهېږې ، عبدالله چې هغه ما ته څومره نږدې دی ؟ دا له تصوره لېرې ده.
- کولی شې چې د هغه په باب معلومات راکړئ ؟
- معلومات څه کوې ؟ بس ځان راوزګار کړه ؟ نوی ملګری او نوی کور دواړه به یو ځای وګورې ؟.
**** **** ***
زیږی مازیګر و چې د بوداپست اشرافي سیمې ته چې داکتر کاتونا هلته نوی کور اخېستی و ، ورسېدم ؟.
- په اسانۍ مې کور وموند . او په بیړه مې د کور په زنګ ګوته کېښوده.
- درنګ شېبه کې داکتر کاتونا ور پرانېست ، داکتر کاتونا چې یوې وړې پیشو یې د یوه عسکري باډیګارد په څېر د مخه او شا تله راتله ، ما ته په وارسره د کور هره کوټه ، پخلنځی

؟او د لمبلو ځای ؟او نور راوښودل ؟.
په رښتیا هم د هغې کور په هر حساب صفتي و او د مجارستان د وګړو ډېرو کمو یې د دې توان درلود چې په داسې ګرانبیه کور کې دې هستوګنه ولري.
- د کور له لیدو وروسته دستي داکتر کتونا وپوښتلم:
- څنګه ، خوښ دې شو ؟
ځواب مې ورکړ:
- ولې نه ! ډېر ښکلی ؟ ډېر ښکلی ؟
په داسې حال کې چې خپله نازولې پیشو یې د ډېر ګران ماشوم په څېر غېږې ته رانږدې کوله حیرانوونکې پوښتنه وکړه:
- او څنګه !؟ زما د ملګري په باب څه وایې ؟ ؟
- هغې پیشو ته اشاره کوله ، خو زه په دغې اشارې نه رسېدم. ځواب مې وغوښت:
- کوم ملګری یادوې ؟ ؟ په رښتیا مې هم ستا ملګري ته تلوسه ده ؟. تاسې خو ما ته وویل: چې تاسې دواړه به زما راتګ ته انتظار باسئ.
- هغې په کړس ، کړس وخندل ؟
- ولې هېر دې شو ؟ هغه له ما سره ستا هر کلي ته درنه رغئ څه ؟ !
- دا څه وایې ، ښاغلې کتونا ؟ تاسې سره خو دا ستاسې ګرانه پیشو وه.
- هغې بیا په کړس ، کړس وخندل ؟ او په خندنې غږ یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خو زه هم همدا یادوم ، او په ټیلفون کې مې هم همدا یادوله ؟. ښایي مېړه مې لا له ما سره دروازې ته نه وای درو تلای ، خو دا وفاداره څنګه له ما د مخه دروازې ته درو سېده ؟.
- هغه بیا زمکې ته ټیټه او پیشو یې خپلې سینې پورې ونښلوله او بیا یې خپل لاسونه د هغې په سر ورتېر کړل.
- اوه ! ګرانې ؟ ته څومره ښکلې او هوښیاره یې ؟ رانږدې شه ؟ سینې ته مې جوخته شه ؟ ماچه راکړه. او هغې په رښتیا څو وارې هغه ښکل کړه ؟. بیا یې ما ته مخ راواړاوه:
- پوهېږې عبدالله ؟ دا اوس زما لپاره هر څه ده. په دې د لور ، ملګرې ، مېړه او ټولو ما ته نږدې کسانو تنده ماتوم. او دا ځکه چې اوس هر چا پرېښې یم.
هغې خبرې کولې چې په درنګ شېبه کې یې پیشو بل پوړ ته پورته او د څه شي په راګوزارولو شوه.
مېرمن کتونا په بیړه له ځایه پورته او ویې ویل:
- لکه چې بیا یې کوم قاب مات کړ ؟ پوهېږې عبدالله دا د یوه نازلې ماشوم په څېر ده ، کله کله خپله سرتنبه ګې کوي.
کتونا په بیړه پیشو له پاس پوړه راښکته کړه. په داسې حال کې چې د هغې په سر یې خپل لاسونه تېرول ؟ له ځانه سره په خبرو لګیاوه ؟.
- چُرت مه خرابوه ؟ سل قابونه درنه قربان ! پوهېږې عبدالله ، ما د مخه وویل ؟ دا د یو سپېڅلي ماشوم په څېر ده. کله چې کار وران کړي ډېره بېګناه ښه اختیاروي او هغه رښتیا د یوه سپېڅلي ماشوم په څېر زړه لري.
هغه د پیشو په باب او د هغې د وفادارۍ په باب په خبرو کې غرقه وه چې نابېره پیشو د هغې له غېږې ټوپ کړ ؟ او د باندې کوڅې ته یې مخه کړه ؟ داکتر کتونا له لېرې پرې غږ کړ:
- چېرې لاړې ؟ احتیاط ؟ ګوره د چا د موټر لاندې نه شې ؟ جنجال را ته مه جوړوه راوګرځه !
په پیشو پسې له ځایه راولاړه شوه ، خو پیشو په هر څه غوږونه کاڼه او د باندې ووته !
نن د دې د خبرو ټوله موضوع د هغې پیشو وه ؟ هغې د خپلو خبرو په منځ کې ما ته د پیشوګانو ؟ د هغو وفادارې ، د هغو د ډولونو ، نسلونو ، د پیشوګانو د نړیوالو مسابقو او ان تر دې چې د پیشو وژنه په ختیځ کې د کومې ګناه انډول ده. په باب اوږده معلومات راکړل.
د پیشو په باب له ډېرو معلوماتو وروسته یې وویل:
- عبدالله ، که ته هم زما په ځای شې ، له دې پیشو به یوه شېبه مخ وانهړوې ؟ پوهېږې زه زړه نه یم ، خو ځوانه هم نه یم. ما چې په ځوانۍ کې یو حسابي مین پیدا نه کړ ، اوس به په

دې عمر کې داسې یو ایډیال سړی له کومه کړم ؟ ؟ هره ورځ او هره اوونۍ د اشنایانو بدلول د یوې ښځې حیثیت ټیټوي. او نن د دغو ګڼو ناروغیو په ضررونو هم له ما ښه بلد یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې په خورا غرور او د موسکا په ځپو کې پسې خبرو ته دوام ورکړ:
دا پیشو ، ګوره معمولي پیشو هم نه ده. دا د هغې پیشو لور ده چې مور یې څو نړیوالې لوبې وړې دي ؟ دا هم د راتلونکي کال د یوې نړیوالې لوبې کاندیده ده.
د هغې خبرې خلاصې نه وې ، چې د یو موټر د نابېره بریک د روند غږ د هغې خبرې پرې کړې ، په منډه له خپله ځایه د دروازې په لور وخوځېده. ژر یې له کوڅې قهرجنې کړیکې او غږونه راورسېدل.
- ښاغلیه عبدالله ، ښاغلیه عبدالله ، ژر کاغذ او قلم راورسوه.
د هغې له وارخطایي ډکو کړیکو زه هم خورا اندېښمن او په بیړه قلم په لاس لارې ته ورووتلم.
مېرمن کتونا په داسې حال کې چې ټول وجود یې لړزېده او په چیغو چیغو یې ژړل، په ما له لېرې راچیغه کړه ؟.
- ولیکه ! ښاغلیه عبدالله: Bud-0324
په داسې حال کې چې قهر یې ټول وجود نیولی و ، او ټول بدن یې لړزېده ؟ له ځانه سره د لېوني په څېر اخته وه.
- دا بې وجدانه قاتل ؟ چېرته به رانه وتښتي ؟ والله چې د پارلمان او صدراعظم پورې خو مې خپل غږ ورسوم ؟.
په داسې حال کې چې پیشو یې سینې پورې جوخته نیولې وه ، ما ته مخ راواړاوه.
- ښاغلیه عبدالله ما وبخښه ! زه په خفګان کې خپل ځان نه شم اداره کولی ؟. ما تر تېلفونه ورسوه هسې نه چې ولوېږم. په سترګو مې توره تیاره ده. زه باید ډېر ژر ترافیک خبر کړم ؟. دا معمولي پیشو نه وه ، د خپلې مور په څېر یې د مجارستان نوم په نړۍ کې اوچتولی شو ، سږکال له دې سره پاریس ته د پیشوګانو نړیوالو لوبو ته روانه وم.
هغې په منډه د تېلفون نمبرې دایرې کړې.
تېلفون یې دا ښوولې چې خورا لوی غم او ټکه پرې رالوېدلې. په تېلفون کې د یو جنرال او پوځي مشر په څېر د ترافیکو ادارې ته سپارښتنې کوي:
- بلې ؟ هغه باید ډېر ژر ونیسئ ! هغه باید ستره سزا ووینې ! زما پیشو عادي پیشو نه ده ؟. هغې کولی شو ، په سږنۍ نړیواله مسابقه کې د مجارستان نوم پورته کړي ؟ د هغې له مور لا چا د هوښیارو پیشوګانو نړیوالې مسابقې نه دي ګټلې ؟.
داکتر کتونا دغه وېر داسې تروره کړې وه چې د پیشو هېڅ ډول حرکت یې نه شو محسوسولی ، او فکر یې کاوه چې پیشو یې بلې نړۍ ته لېږد پېدلې ده.
ژر مې د هغې پاملرنه د پیشو حال ته راواړوله:
- ښاغلې کتونا پیشو لا ژوندۍ ده ؟ مه وارخطا کېږه !
کتونا ژر په حال راغله ، او په وارخطایۍ یې غوښتنه وکړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-نو ښاغلیه عبدالله ، زه خو په هېڅ نه یم ، ژر کوه چې ځان روغتون ته ورورسوو.
په بیړه یې ما ته د خپل موټر کیلۍ را واچوله:
-زه په ځان نه پوهېږم ؟ ته پوهېږې او موټر خو ژر کوه ، د خدای لپاره ؟ عبدالله ما درک کړه ؟ ښایې ستا لپاره دا معمولي پېښه وي ، خو په ما لویه بلا راپرېوتې ده. زه به خپل یوازېتوب څنګه وزغمم ؟ زه به په چا لاس راکاږم ؟ ان دا لوی کور خو له کومه مهربانه موجوده پر ته زندان دی ؟ له دې پرته له ژونده کرکه لرم ؟. همدا پیشو وه چې په ژوند یې زما باور پیدا کړی و ؟ ښاغلیه عبدالله دا زما د مینې او وفادارۍ سمبول و ؟ دا باید هېره نه شي ؟ هله ژر کوه ؟.
او ما په بیړه په موټر پښه ټینګه کړه ، خو لا روغتون ته نه وو رسېدلي ؟ چې د داکتر

کتونا موبایل تېلفون ته د ترافیکو د ادارې له خوا ځواب راغی:
-ښاغلې کتونا د موټر لمبر مو سم نه دی درج کړی ، که نورې نښانې ولرئ ؟ ژر د پولیسو ادارې ته خبر ورکړئ.
د دې خبرې په اورېدو داکتر کتونا له ډېره قهره په موټر کې پورته ټوپ کړ ، خو ژر مې مداخله وکړه:
-مه وارخطا کېږئ ، هر څه به سم شي ، پیدا به شي.
ژر یې په قهر راغبرګه کړه.
تاسې څه وایئ ښاغلیه عبدالله ، څنګه به هر څه سم شي ؟ زه نشم کولی دا لوی ظلم وزغمم ، دا بې وجدانه باید د قانون منګولو ته وسپارم ؟. زه به خپله ټوله سرمایه په دې لار کې ولګوم ، چې هغه ستره سزا ووینې ؟.
دې دا خبره کوله چې موږ روغتون ته راورسېدو ، خو د موټر له راښکته کېدو سره سم د کتونا ګران بیه پیشو هم ساه له لاسه ورکړه ؟.
او خدایه !او په ما یې چیغه کړه:
-ښاغلیه عبدالله ، درنیسه مې !لکه چې په ما حمله راغله ؟
په درنګ شېبه کې کتونا یخ لړګی شوه ؟ او چې تر څو مې بیړني امبولانس ته رسوله ، هغې هم د پیشو لار خپله کړې وه.

د سلواک جمهوریت
30.3.2002

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسوا

اینځرګل چې ځنګه له میدانه راووت او د خپل ملګري ګلاب شاه په موټر کې سپور شو ، نو له ګلاب شاه یې لومړنۍ پوښتنه همدا وه.
- ګلاب شاه ! اوس هم ښکار کېږي ، که نجونې له پانګوالۍ سره مغرورې شوي ؟
ګلاب شاه په خندا شو :
- یره ما ویل ته به د افغانستان تنګسو له زوره غورځولی یې ، خو چې وینم دې هماغسې وړۍ او له زوره نه یې ولیدلی.
ګلاب شاه هم په خندا ځواب ورکړ :
- په څه شي به موړ شم ، زه پوهېدم چې یوه ورځ راځم ، بس همدا خبره وه چې واده مې ونه کړ.
ګلاب شاه حیران شو :
- رښتیا ! تراوسه لا جره یې ؟
اینځرګل ځواب ورکړ :
- بس قسم چې دا نجونې به را په یاد شوې که مې هېڅ نجلۍ ته زړه ورته ، بله دا چې له دې ځایه چې تللی یم ، په افغانستان کې مې کراره ورځ نه ده لیدلې ، ما ویل یوه ورځ به راکډه کېږم ، بیا به ښځه او بچیان چا ته پرېږدم ؟ له وطنه مې لاس مینځلی و ، ما ویل زما په ژوند خو ولاکه په قرار شي.
ګلاب شاه په ټوکه وویل :
- هسې نه چې دلته دې ګلونه نه وي کرلي !!
اینځرګل ورغبرګه کړه :
- نه ولاکه مې هېڅ ته د هېڅ شي وړاندېز کړی وي.
بیا لږه شېبه غلی شو ، خو ګلاب شاه ژر وپوښت :
- ځنګه غلی شوې بچو خانه ؟
اینځرګل ځواب ورکړ :
- که رښتیا درته ووایم ، زه چې تلم یوې ملګرې رانه حمل واخېست هغې ته مې سودا وه چې ځنګه به شوې وي ، هسې نه چې پلار شوی وم.
ګلاب شاه وپوښت :
- څومره وخت ورسره ګرځېدلی وې ؟
اینځرګل په بېړه ځواب ورکړ :

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ایله دري میاشتې ، اوه لس کلنه وه ، لا اتلس کلنۍ ته هم نه وه رسېدلې ، خو د ظالم لور ډېره ښا پسته وه ، که چېرې وطن ته نه وای تللی ، واده مې ورسره کاوه.
ګلاب شاه وویل:
- شکر وباسه چې نه دي دې کړې ، ما چې کړې ، کومه ښه ورځ مې لیدلې ، دا ښځې له موږ او تاسو سره نه جوړېږي.
بیا یې اینځرګل وپوښت:
- ښه د دې نجلۍ کوم ادرس درسره دی ؟
اینځرګل ځواب ورکړ:
- نه ! ؟همدا چې خبر شوم چې داسې خبره ده ، پښې مې ترې وویستې ، ما ویل هسې نه چې په کوم غضب وانه ورېم.
ګلاب شاه وویل:
- ځه ! څه یې کوې ، اوس به واده وي.
دوی په خبرو خبرو کې بیا د ګلاب شاه کور ته راورسېدل.
د ماښامنۍ ډوډۍ وروسته چې ګلاب شاه د اینځرګل سره په پوره بنډار او اوږدو کیسو ستړی شو ،
دستي یې اینځرګل ته مخ وروا ړاوه او وړاندیز یې وکړ:
- اینځرګله یاره !لویه لار دې وهلې ، ښه پوره به ستړی یې ؟ بس اوده به شو ، او بیا یې په خندا کې خبره داسې اوږده کړه:
- بس سبا ته د شنبې شپه ده ، پخواني یادونه به تازه کړو ، نوو ډیسکو ته به دې بوځم ، چې د افغانستان او جګړې ټول غمونه دې له سره والوزي.
اینځرګل یې خبره ومنله.
- بس چې څنګه دې خوښه وي ، که نه زه خو د دې ورځې او شپې خُمار ، خُمار یم. ما په افغانستان کې داسې ورځې لیدلي قسم په خدای که به مې په اونیو ، اونیو سترګه پټه کړې وي ؟ زه

له بې خوبۍ او ستړیا سره اموخته یم.
ګلاب شاه ورغبرګه کړه:
- ته خو به اموخته یې ، خو زه چې نه یم.
دواړو په کټ کټ وخندل او بیا بېده شول.
اینځرګل ښه درانه خوب یوو ړ ، خو په درانه خوب کې تېرو یادونو پسې واخېست، د شوبلو ، راکټو او نورو وسلو مرګوني غږونو ، د کورنو د سوځېدو ، د ولږې ، تنګسو ټولې شېبې یې کره شپه په خوب کې ولیدلې.
ګهیځ چې څنګه له خوبه راپورته شو ګلاب شاه ته یې حال تېر کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- یره ګلاب شاه اشنا ! افغانستان او هغه دربدري مې ولا که دلته هم که آرام پربږدي ، یو څه بېګاه ته وکړه چې دا فکرونه مې په بله خوا ولاړ شي.
ګلاب شاه ډاډ ورکړ:
- بې غمه اوسه ! دا سې سرې او سپینې به دربا ندې وګورم چې په خوب کې به دې هم نه ولي لیدلي.
اینځرګل له خوشالۍ وغوړېد .
- بس دغه غبره کوه ، او بیا یې ګلاب شاه وپوښت:
- څه فکر کوې ؟ اوس خو په هماغه دم کې نه یو ، څلو ښښتم کې ورګډ ېږم او ګډا هم را نه هېره ده .
ګلاب شاه وویل:
- په زړه څنګه یې ؟
اینځرګل په بیړه ځواب ورکړ:
- په زړه خو ولا چې له (18) کلن نه هم په زور کې یم درې ښځې خو په شرط زړوم.
ګلاب شاه خوشاله کړ:
- بس دغه خبره کوه ؟ دا نجونې اوس له ځوانانو نه پاخه ډېر خوښوي.
اینځرګل موسکی شو .
*** *** ***
د شپې لس بجې وې چې دواړه د براتسلاو یوې نوې پرانېستې ډیسکو ته ولاړل.
په ډیسکو کې ګلاب شاه اینځرګل ته مخ وروا ړاوه:
- دا اوسنۍ ګډا زما هم ښه نه ده زده ، بس د دې بار مخې ته اودرېږه ! سترګې جنګوه ، ضرور ښکار په لاس درځي.
ګلاب شاه لا خبره پای ته نه وه رسولې چې اینځرګل یوې تنکۍ پېغلې په ننبه کړ .
اینځرګل په ورو ګلاب شاه ته کړل.
- دا نجلۍ ډېره راګوري ، خو ډېره وړه ده .
ګلاب شاه وهڅاوه.
- څه امتحان یې کړه.
اینځرګل ژر د ګلاب شاه خبره ومنله ، او نجلۍ ته په بیړه ورنږدې شو ، ځان یې په بیړه وروپېژاند :
- زه اینځر یم.
- زه سونیا یم.
- سونیا ! څنګه دې زه خارلم ؟
- زما اسیایان او غنم رنګه نارینه ښه ایسي.
- خو زه او ته د عمر ډېر تفاوت لرو .

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ما ته مهمه نه ده ، زما پاخه ځوانان ښه ایسي.
اینځرګل سونیا وپوښتله.
- څو کلنه یې ؟
سونیا په بیړه ځواب ورکړ:
- 17 او ته ؟
اینځر زړه نازړه له خپل عمره (6) کلونه کم کړل.
- زه (34).
سونیا وخندل:

- زما د پلار په ځای.
خو بیا یې جدي بڼه ونیوه.
- هسې ټوکه کوم ، که (40) کلن هم اوسې ، پروا نه کوي ، خو له دې د زیات عمر نارینه نه شم زغملی.
اینځرګل د خوشالۍ له احساسه سره سره خورا حیران و ، خو سونیا یې حیرانتیا ژر له زړه والوزوله:
- ولې د نڅا میدان ته نه راګډېږې ؟
اینځرګل ځواب ورکړ:
- چې لږ مې سر ګرم کړم ؟ بیا به درشم.
له دې وروسته اینځر تر سهاره اوړې وغورځولې. د نڅا په پای کې سونیا له اینځره رخصت واخیست او د بیا لیدو لپاره یې ځای وټاکه ، کله چې یو له بله بیلېدل ، نو اینځر په ورو خپلې شونډې د سونیا شونډو ته ورنږدې کړې ، ترڅو یې له رودلو لږ څه خوند واخلي ، خو سونیا ژر ټېل واهه.
- نه ! نه ! دومره ژر نه ، زه دومره اسانه نه یم ، یوازې مخ یې د هغه په مخ ولګاوه او د خپل کور په لور رهي شوه.
اینځر د تېرې شپې په څېر افغانستان او د جګړې کړاوونه په خوب کې نه لیدل ، دا ځل یې ټوله شپه د خوبونو مېلمنه سونیا وه او چې څنګه له خوبه راکښېناست، بیا د هغې په چُرت کې ډوب شو ، او مازیګر یې ملاقات ته ورغی.
سونیا له خوشالۍ په غېږ کې ونیو ، او اینځر یې شونډې لا خپلو شونډو ته نه وې نږدې کړې چې د سونیا د مور د تېلفون زنګ راغی ، مورې وپوښتله:
- سلام سونیا ! چېرې یې ؟
سونیا ځواب ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- له خپل نوي ملګري سره.
مور يې پوښتنه وکړه:
- دا دې لومړی ملاقات دی ؟
سونيا ځواب ورکړ:
- هو مورې !
- مور يې وپوښتل:
- څوک دی ؟
- يو غنم رنګه اسيايي ، وايي د افغانستان يم.
مور يې حيرانه شوه.
- هم (34) کلن او هم د افغانستان ؟
- هو مورې ! پاخه ډېر مهربانه وي ؟ ځوانان په مينه کله پوهېږي.
- زه مشوره نه درکوم ، لورې ! خو چې ټينګار کوې ، سبا يې کور ته راوبوله.
سونيا خوشاله شوه او اينځرګل ته يې مخ کړ:
- پوه شوې چې مور مې څه وويل ؟
اينځرګل ځواب ورکړ:
- نه.
سونيا وويل:
- بس سبا زموږ مېلمه يې ، مور مې غواړي ، تا ووينې ، د هغې تصديق ضرور دی.
اېنځرګل وپوښتله:
- مور دې څو کلنه ده ؟
- بس ستا همزولې (35).
اينځرګل وويل:
- که زما مخالفت وکړي ؟
سونيا يې اندېښنه په بيړه ځواب کړه:
- مه وېرېږه ، که مخالفت هم وکړي ، زما مخه نشي نيولی. زه د مور درناوی لرم، خو مينه ، مينه ده ، ته مې اوس په زړه کې ناست يې.

اينځرګل په بيړه ښکل کړه او مشوره يې ورکړه:
- په دې عمر کې دې مور حق لري چې تا وڅاري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سونيا يې په پلوۍ وويل:
- مور مې ګرمه نه ده ، په همدغه عمر کې يې په يو چا زړه بايلود او له هماغه لومړني کوروالي يې زما نطفه په جوړېدو شوه ، خورا بيربېړي چې زه يې په برخليک وانه وړم.
بيا يې اينځرګل ته وويل:
- خو ګوره زه دومره اسانه او ساده نه يم چې په مينه دې پوره باوري نه شم ، غېږې ته دې ببدېدو ته نه درځم . ان نه غوارم شونډې مې ورودې.
له دې وروسته يې پوره چکر سره وواهه ، او بيا سره له يو بله بيل شول.
سبا اينځرګل نبغ د سونيا کور ته ورغی او له رسېدو سره سمدستي يې د دوې د کور زنګ وواهه:
سونيا يې هرکلی وکړ ، په خوشالۍ يې دروازه پرانېستله او کور ته يې دننه کړ.
اينځرګل په بيړه پوښتنه وکړه:
- مور او نوره کورنۍ دې چېرته دي ؟
سونيا اوسيلی وويست او په ژړه غوني غږ يې وويل:
- زه له مور سره يوازې ژوند کوم ، دا مې تېره ورځ هم درته وويل ، پلار مې نه دی معلوم ، مور مې پوهېږي ، خو له ما هر څه پټوي او ښايي هغه يې هم پوره درک ونه لري.
اينځرګل حيران شو :
- دا څنګه ؟
سونيا ځواب ورکړ:
- مور مې وايي چې هغه کوم اسيايي محصل و ، د تحصيل وروستۍ شېبې يې وي. خدايزده نوم به يې هم سم ورکړی وي و که نه !؟
او د هېواد په باب يې هم زما مور شکمنه ده.
د اينځرګل حيرانتيا نوره هم لوړه شوه:
- دا څه وايي !؟ څومره سره وګرځېدل ؟
سونيا ځواب ورکړ:
- له مياشتې هم کم.
اينځرګل مخامخ هېنداري ته ځير شو او بيا يې په سونيا سترګې خښې کړې ، په اوږدو چُرتونو کې لاړ ، خو د دروازې د زنګ نابېره غږ يې چُرتونه ژر والوځول.
- سونيا له خوشالۍ چيغه کړه:
- هغه دې چې مور مې راغله.
او بيا يې د دروازې په لور منډه کړه:
دروازه په بيړه پرانېستل شوه ، د اينځرګل چې څنګه په هغې سترګې ولګېدې ، بيا په درنګ شېبه کې له حيرانتيا سور راواوښت ، غړې يې له وارخطايي سست شول. له خولې يې بې اختياره ووتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- اوه !لویه خدایه !دا کومه معجزه رانښایي ، ?دا خو هماغسې ښاپسته پاتې شوې ، بیا یې بې اختیاره چیغه کړه:
- تانیا !ما وبخښه !
په تانیا هم خولې راغلې او له غوسې تکه سره شوه ، وار له واره په سپکو سپورو شوه:
- بې وفا !بې وجدانه !
خو سونیا ژر مداخله وکړه:
مور یې صبر وکړه !څه خبره ده ؟ته یې پېژنې ؟ما ته خراب سړی نه ښکاري.
اینځرګل په زاریو شو:
- هو سونیا !زه خراب سړی یم ، ستا مور په حق ده.
هغه غوښتل خپلو خبرو ته دوام ورکړي چې سونیا وپوښت:
- ته نو له کومه زما مور پېژنې ؟ ?ته څوک یې ؟
نور نو تانیا صبر ونه کړ په احساساتي بڼه یې له خولې راووتل:
- ته ړنده یې ?دواړه په آئینه کې وګورئ !
سونیا نوره هم حیرانه شوه:
- ولې آئینه !؟
تانیا نوره ټینګه نه شوه:
- دا بدمرغه دې پلار دی !؟
بیا یې دوعا وکړه:
- یا مسیح !ښه شوه چې په خپل وخت مې مرستې ته راغلې ، زما لور به اوس له خپل پلار سره څه کارونه نه وو کړي.
د اینځر له خولې هم چیغه شوه:
- اوه !لویه خدایه !دا څه معجزې رانښایي ?په خپله سکنۍ لور دې مئین کړم ، دا څه رسوایي ده.

براتسلاو ، سلواکیا
د 2003 د اکتوبر 25

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرکه

نن شپه رستورانت له هره پلوه ډېر په زړه پورې و ، هم د ساز ډله نوې وه او هم د سندرغاړو ساز او اواز ډېر زړه راکښونکی و ، رستورانت ته راغلي مېلمانه هم خورا ډېر ډولي او فیشني وو ، د راغلیو نجونو یوې په ښکلا او ښاېست کې کمی نه و او هرې یوې له لېرې د سړي پاملرنه د ځان په لورې اړوله ، تر ټولو مهمه دا چې نن زاړه او د پاخه عمر کسان ډېر کم په نظر راتلل او داسې وختونه به کله کله پېښېدل ، بله دا چې نن د رستورانت مېزونو او د ناستي چوکیو هم بدلون کړی و او ټول خورا نوي او ښاېسته برېښېدل.

حسن به تل له خپلو دوو ملګرو سره دلته راته او تل به د شپږ کسیز مېز تر شا کېناستل ، نن یې بیا بخت وېښ و ، پر مېز مخامخ ورته درې حسینو نجونو ځایونه نیولي وو ، دوی خورا چټې پېغلې وې ، خو یوه نسبتاً د پاخه عمر لرونکې وه ، خو ډېره سخته وه چې په هغې دې د یوې تنکۍ پېغلې مینه ماته نشي ، جګه لوړه دنګه وه ، وېښتان یې تور او په ډېر عالي سویه یې خپلې زلفې په خپلو اوږو راخپرې کړې وې ، له نازک کمیسه یې تیونه چې ښه ځیرېدې له ورایه معلومېدل چې ننداره یې خورا خوندوره وه ، د سر له پاسه یې د وېښتانو چتر هم حیرانوونکی و او دې یې د عالي فېشن نماینده ګي کوله ، سترګې یې غټې او وریځې یې تورې وې او د نورو اروپایانو په خلاف یې نه وې خریېلې ، ښایي د شرقیانو دغه احساس یې ښه اېسېدلی و . د هغې شونډې هم د پخو انارو په څېر وې او هېڅ ډول رنګ یې پرې نه و مښلی ، د هغې هر څه د تعریف او ستاینې وو ، خو د هغې سرو غومبرو د هغې د ځیرې په جوړونه کې تر ټولو لوړ ځای درلود او چې کله به موسکۍ شوه ، نو د ډېره لېرې به یې د سرو غومبرو د ځلا پړک سترګې وبرېښولې.

په رستورانت کې ناستې نجونې یوه هم د دې په منګ نه وه ، خو د هغې حسینې څېرې له هر چا زړونه کښلي وو او د ټولو سترګې یوازې د دې په لور کږې وې.

حسن او ملګري یې هم له هماغه پیله په دې ګرم شول ، دواړو جوړو تر ډېره وخته یوه بل ته هېڅ ونه ویل او هر یوه جوړه بلې ته د خبرو او پېژندنې د وړاندیز په انتظار و ، یوازې د سترګو په رنګارنګ کتلو یې د یوه بل حرکات څارل ، خو د ساز او سندرو د پیل درشل و چې حسن او ملګرو یې دغه سکوت مات او دوی ته یې د پېژندنې وړاندیز وکړ د هغوی ځواب مثبت و او بیا هرې یوې ځان ور وپېژاند :

- نادیا
- ناتاشا
- تانیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پاخه منګ ښکلې ښځه نادیا وه چې تر ټولو یې ځان اول ور وپېژاند حسن په خندا کې خپلو ملګرو ته په هماغه لومړي ځل وویل:
- بس همدا پخه یې زما.
له دې وروسته د دوی د پېژندنې په ویاړ د پیالو د پورته کېدو وړاندیز وشو او لا یې پیالې په سر نه وې رااړولې چې بیا سازیانو په ساز پیل وکړ، هر یو پاڅېد او دوی یې نڅا ته راوبللې.
نڅا خورا په زړه پورې وه، له یوې خوا د سازیانو مست ساز او سندرو او له بلې لورې د برېښنا د شنو، سرو ګروپانو پړقېدل او لګېدل، رستورانت ته پوره ښکلا وروبخښله، د نجونو نڅا، اتڼونو او د دوی مستو خنداګانو زړونه تخنول او نازول. ښه شېبه ونڅېدل او د نڅا په جریان کې یې ډېرې کیسې یوه بل ته سره وکړې. دواړه لورې یو له بله خورا راضي وې او چې لا ساز څه شېبه غلی شوی نه و، تر پایه یې نڅا ته دوام ورکړ، خو کله چې ساز د لنډ وخت له پاره ودرېد، نو د معمول په توګه دوی هم بېرته خپلو مېزونو ته ستانه شول. بیا یې څو څو ځلې پیالې په سر راواړولې او چې تر هغې یې دوه؟ درې ځلې پیالې ډکې او تشې کړې. ساز بیا وغرېول شو، او د سندرغاړو مستو سندرو زړونه وتخنول، دوی هم په پوره شوق نڅا ته بیا ور ولاړ شول، خو دا ځل نادیا هغه د پاخه منګ ښکلې ښځې حسن دوی بدرګه نه

کړل. هغې تا به ویل په مېز سلیخ شوې وي، له ځایه هېڅ راونه خوځېده او په خپل ځای یې په څوکۍ ټینګه تکیه ووهله.
- اوه! خدایه! هغه ولې داسې برګه او مچو چیچلې ده؟ ښایي زمونږ له کوم ملګري کومې خطا سر وهلی وي.
دا او دا ډول ډېرې خبرې د حسن په زړه کې وګرځېدې. په بیړه یې د نڅا میدان پرېښود او د دې د احوال په لټه د دې خوا ته ورننېدې شو.
- سلام! ګرانې!؟ ولې خوابدې یې؟ څه مرسته کولی شم؟
خو د هغې هرکلی خورا سوړ و، هېڅ ځواب یې وانهورېد. لږ څه شېبه وروسته یې ورو، خو د غضبه ډکه خبره وکړه:
- له تاسې کرکه لرم؟ مه رانږدې کېږه!
دې خبرې لکه اسماني تندر د ده په سر کې څړیکې وکړې. نه پوهېده څه وکړي او څنګه یې خبره ورغبرګه کړي او چې غوښتل یې خپل عکس العمل څرګند کړي، له لېرې یې ملګرو او ورسره نڅېدونکو پېغلو د سر په اشاره د نڅا میدان ته راوباله. هېڅ یې ونه ویل، او په ورو شان د نڅا میدان ته ورګډ شو، خو اوس نڅا او ساز دواړه په ده بد لګېده او هر څه یې اوس د خپلو ملګرو او د مېز د نجونو د طبعې په خاطر کول. په ده کې اوس د خوښۍ احساس مړ و. په نادیا چې څومره ژر مئین شو، هومره ژر یې په زړه کې کرکه هم وکړل شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نادیا خپلې سترګې د دوې په لور نیولي او د هر لید او کتلو یې د دښمنۍ او ترېګنۍ اور بلیږي ، د دوی له هر حرکت سره یې افسوس کاوه ، او سیلي یې ویستل او بیا له ځانه سره څه وایي.
د حسن بیا طاقت ونه شو ، خو چې د ورتلو تکل یې کاوه ، بیا ساز غلی او دی هم بېرته له خپلو ملګرو سره خپل مېز ته راوګرځېد ، دا ځل د نادیا له خولې بې اختیاره ووتل:
- اوف ! چې څوک زما ستاسې په وطن کې مړ وای.
د حسن یوه ملګري په حیرانتیا وویل:
- دا څه پرتې وایي ، لکه چې نشه وي ؟
حسن په بیړه په غوسې ځواب ورکړ:
- ښه جوړه ده ، اصلاً ډېره بې حیا او لوی سترګې ده.
د دوی په دې وضعیت لکه چې د مېز نورې نجونې هم ورسېدې ، یوې په ورو شان وویل:
- دا احمقه لکه چې نشه شوه ، پام مه ورته رااړوئ.
بیا یې نادیا ته مخ وروګرځاوه !
- نادیا !ولې داسې احمقه شوې ، دوې هرڅنګه چې وي مسافر دي ، مېلمانه دي.
- خو د نادیا احساس او کرکه هماغسې تاوده وو.
- آه ! ما به دوی ته دا نڅا ښوولې وای ، چې څوک مې هلته مړه وای.
او د ده د دې خبرې سره د حسن یوه ملګري مخ ورواړاوه ، او په قهر یې وویل:
- څه دې کولی شول ؟ ؟ اوس دې هم څه چې د وسې پوره وي ، دریغ یې نه کړې.
بیا د هغې بلې ملګرې مخ ورواړاوه:
- نادیا ! هیله کوم ؟ دا رستورانت دی ، نه د کرملین ماڼۍ ؟ دا د تفریح او پام غلطۍ ځای دی ، نه د ریاست او دیپلوماسۍ.
او بلې یې په پلوۍ وویل:
- ناتاشا رښتیا وایي ؟ دا زموږ او د دوی خبرې نه وي ، دا د برژنیف او کارمل خبرې دي ؟ دوی او موږ عادي خلک یو.
خو په نادیه هېڅ خبرې اغېزه نه درلوده او د پخوا په څېر یې پر له پسې دغه یوه جمله تکراروله:
- کاشکې زما څوک ستاسې په وطن کې مړ وای ؟ تاسې ته به ما دا نڅا درښوولې وای.
دوی په همدې جنجال کې و ، چې بیا ساز او اواز د رستورانت چوپتیا ماته کړه ، تر خوا ناستو نجونو بیا دوی ته د نڅا په لور بلنه ورکړه ، ټول سره د دې چې د نڅا مینه یې نادیا په ډېره بېرحمۍ وژلې وه ، ورسره په ډېر سړښت له ځایه پورته شول.
دا ځل نه یوازې حسن ته نڅا ستړې کوونکې وه ، بلکې د دواړو ملګرو چُرت یې هم ښه نه و او دوی هم په هغه شور او قوت سره نه شو نڅېدلی. او چې ورسره نڅېدونکیو نجونو یې دغه حالت احساس کړ ، نو دستي بیا یوې وړاندیز وکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- زه پوهېږم چې ناداني نادیا ستاسې افکار ګډوډ کړل او خوشالي یې له تاسې وتختوله ، خو خیال پرې مه ساتئ !

او بلې د دې خبره ورغبرګه کړه:

- ناتاشا رښتیا وایي ؟ هغه هسې لېونۍ ده ، پروا یې مه ساتۍ !

بیا یې ناتاشا ته مخ راواړاوه:

- څنګه خوښه دې نه ده ، چې یو دوه پیالې پورته کړو ، د دې خلکو فکر باید بلې خوا واوړي.

او د ناتاشا په ځای زموږ ملګري ځواب ورکړ:

- په ځای خبره ده ؟ هر څه ستړي کوونکي دي ، نور هېڅ شی خوند نه راکوي ، فکر باید بلې خوا ته لاړ شي.

او دوی ټولو یوه بل ته د تایید په ډول سرونه وښورول ، او له ځایه روان شو ، خو هلته هم له ورایه د نادیا تروې تنده او د دوی په ادرس له ځانه سره د سپکو سپورو زمزمې د دوې په ذهن کې عجیبه نندارې جوړوله. دوی هرڅنګه چې وو ، زړه لوی کړ ، او په مېز کېناستل ، خو په ناستې یې د نادیا ټنډه هم لکه پښېمانه شوې چې وي ، وغوړېده. له خولې یې هېڅ نه راکښل او قرار په خپل ځای ناسته وه.

ناتاشا دستي په ټوکو کې وویل:

- نادیا !لکه چې عقل دې سر ته راغلی دی ؟

نادیا هېڅ ونه ویل ؟ نه !ښه !او نه بد.

بیا تانیا خبرې پیل کړې:

- څنګه نادیا لکه چې د چلنده دې پښېمانه یې ؟

نادیا هماغسې چوپ وه ، او لکه چې بې ځوابه وه ، ناڅاپه نادیا په خبرو راغله ؟ خبرې پرېږدئ !راځئ چې پیالې پورته کړو !

ناتاشا ځواب ورکړ:

- موږ هم د څکلو لپاره میدان پرېښود ، خو له تا هیله کوو ، چې سیاست شا ته واچوې او نور زلمیان خوابدي نه کړې.

نادیا بیا ځواب ورنه کړ ، او لکه چې څه یې نه وي اورېدلي ، خو لږ ځنډ وروسته یې بیا خپله غوښتنه تکرار کړه:

- خبرې پرېږدئ !پیکونه پورته کړئ !

پیکونه ډک او په لاسونو کې ونیول شول ، حسن غوښتل یو څه ووایي ، خو نادیا ترې لومړۍ او د خبرو وار یې واخېست:

- زه به یو څه ووایم ؟ خو له تاسې ټولو هیله کوم ، زما شعار بدرګه او تایید کړئ !

حسن او ملګرو ټولو د تصدیق سرونه وښورول. هغې په داسې حال کې چې لاسونه یې رېږدېدل او غومبري یې د احساساتو سره رااوښتي وو ، په زور راغږ کړ:

زما خبرې اورئ !؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو ځواب ورکړ:
- هو ، ډېر ښه.
- نو پيالې پورته کړئ !
ټولو پيالې پورته کړې.
ناديا شعار پيل کړ:
- ستاسې د نابودۍ په هيله !
او پياله يې بې اختياره په سر راواړوله.
دې خبرې په ټولو لړزه راواسته ، حسن او ملګري يې حيران دريان شول ، حسن غوښتل څه ووايي ، خو ناتاشا پرېښنښود او ناديا ته يې کلکه څپېړه ورکړه ، خو ناديا د هېڅ او هېڅا پروا ونه کړه ، او دا ځل چې تر څو د ټولو پام کېده ، د ودکا پاتې بوتل چې نيمايي ته رسېدلی و په يوه ساه ټول په سر راواړاوه. په لږه شېبه کې په رستورانت کې عجيبه ننداره جوړه شوه ، سازيانو ساز ودراوه او د رستورانت مسوول د رستورانت د تړل کېدو اعلان وکړ ، ناديا لکه حلال کړی حيوان په زمکه پړمخې برابره غځېدلې وه له خولې يې ځګونه ختل او د بې هوښۍ په نړۍ کې ډوبه وه.

کابل ، د 1370 هجري لمريز د حمل 25

(c) ketabton.com: The Digital Library

امیب

لا په شپږم ټولګي کې وم ، چې د امیب له نامه سره د بیولوژۍ د کتاب په مرسته اشنا وم. په دې اړوند مې لوستي وو : امیب یو حُجروي حیوان دی ? په سترګو نه لیدل کېږي ? او یوازې د مایکروسکوپ له لارې انسان کولی شي ، هغه ووینې ? هغه د هاضمې جهاز د ګډوډۍ او اختلال سبب ګرځي ، او د امیبیاز (امیبي پېچش) ناروغي پیدا کوي ? خو په هغه وخت کې ما د دغه حیوان او د هغه څخه د راولاړو شوو ناروغیو خیال نه ساته ، ځکه په هغو کلونو کې د ډېرې خرابې حفظ الصحې سره سره ډېر کم ناروغېدم ، او چې کله به ناروغه هم شوم ، له ګولیو او ستنو مې ډډه کوله ، یوازې کورنۍ دوا به مې کاروله ، او یا به هم کوم یوناني طبیب ته ورتلم ، خدای به ژر ښه کړم.

وروسته له ډېرو کلونو کله چې د ځوانۍ باد زما په وجود راوالوت او ښوونځی مې هم په بریالۍ توګه پای ته ورساوه ، یوې سختې ناروغۍ راڅخه غېږه تاوه کړه. تل به مې له سرخوږۍ ، پېچ ، نفخ او باد ? نه سر ټکاوه. له دې سره جوخت مې رنګ هم مخ په زیړېدو شو ، او ډنګرۍ ته مې هم مخه کړه. ما چې د خپلې کورنۍ عنعنې له مخې د معاصرو ډاکترانو او درملو ډډه کوله ، له یوناني طبیبانو خورا ډېر درمل او دارو وخوړل ، خو هېڅ شي ګټه راونه رسوله. په دې سبب له یوه کال یوناني تداوۍ وروسته اړوتم ، د ښار یوه ډاکتر ته چې د داخلي ناروغیو تخصص یې له بهرني اروپایي هېواده راوړی و ، ورشم. داکتر ته ډېرو ناروغانو وار نیولی و ، او د هر چا له خوا یې د تعریف او تمجید خبرې کېدې ، ما چې دغه خبرې اورېدې ، نو په زړه کې مې د ښه کېدو هیله په پوره کېدو په نظر راغله. وروستی وار زما و ، کله چې ورحاضر شوم ، هېڅوک نه و ، او دا مې ډېره ښه خبره بلله ، ځکه فکر مې کاوه ، چې ښه او ډېر به مې سر ترپایه وګوري ، وروسته له کتنو یې لابراتوار ته واستولم.

سبا مې لومړی وار نیولی و ، د ستې څنګه چې ورننوتم ، د لابراتوار د کتنې پاڼه مې ورښکاره کړه. د سترګو په رپ کې یې له نظره تېره کړه:

- ما هم همداسې فکر کاوه.

غوښتل مې پوښتنه وکړم.

- ? کوم مرض دی ؟

خو دی راڅخه ړومبی شو :

- اوبه مو د نل دي که د څاه ؟

- د څاه دي صیب !

- څاه مو ژوره ده ؟

- نه په کرایي کور کې اوسېږو ، شاوخوا مو ټول کورونه خام دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکتر د هر څه: کور ، حفظ الصحې ، اقتصادي وضعې ؟ په هکله خورا ډېرې پوښتنې وکړې ، او ما هم مناسب ځوابونه ورکړل. وروسته له پوښتنو يې د نسخې په ليکنه پيل وکړ:
- دا نسخه به دې جوړ کړي ، خو ګوره چې د ځاه او به ونه څکې ! ؟ مېوه او ترکاري بايد تل په پټاسو پرېمينځې ! له ګرد او دوړو هم ځان لېرې ساته !

***

د ډاکتر د لارښوونې سره سم مې ټوله نسخه استعمال کړه ، د روغتيايي رژيم ، پرهېز او

نظافت په هکله مې هم د هغه ټولې لارښوونې پرځای کړې. په رښتيا چې دا هر څه ګټور وختل ، د نسخې په پای کې مې په روغتيا کې بدلون راغی. له وجوده مې هم د ناروغۍ ډېرې نښې لېرې شوې ، بڼه مې ښېرته تر او تازه شوه ؛ ډنګري هم څه نا څه ورکه او له منځه ولاړه ، د کسالت او ستړيا احساس مې هم مخ په کمېدو شو ، لنډه دا چې ښېرته پخواني حال ته د ورتلو په لاره سم شوم.

***

خو دا هر څه ډېر لنډ وو ، کال لا نه و تېر چې ښېرته مې هماغه ناروغي او کړاو د وجود مېلمه شو. دا ځل هغې داسې زما په وجود لنګر واچاوه ، چې د هېڅ درمل زور پرې ونه رسېد ، که جوړ به هم شوم ، دا به ډېر لنډ ، او د دوو دريو مياشتو به يې تېری نه کاوه. بله دا چې دارو درملو مې هم په وجود ډېره بده اغېزه وکړه ، د هغو د کارونې په وخت کې به تل بې اشتها ، ګنګس او بې هوښه وم ، ګولۍ او شربتونه به مې هم په ډېرې سختۍ له ستوني تېرېدی ، او د ستنې په ليدو به مې د ورايه په زړه ساړه ننوتل ، او غونې به مې رېږدېده.
دې حال مې نه يوازې د هاضمې په جهاز ، اشتها ؟ بده اغېزه وکړه ، بلکې عصبي سېستم يې هم راته ګډوډ کړ ، حافظه مې تر ډېرې اندازې له لاسه ورکړه ، په اندک خبره به خفه او رنځېدم ، غوسه به مې هم ډېره ژر راتله.

***

دې حال څو کاله دوام وکړ او د هرې ورځې په تېرېدو سره به مې حال نور هم خراب او خړپړ کېده ، تر دې چې له ژوند نه مې لاس وځانده ، او د مرګ شېبې ته سترګې په لاره کښېناستم ، نه يوازې مې لومړنی معالج ډاکتر علاج ونه شو کړای ، بلکې د ګڼو پروفيسورانو نسخې هم زما په اميب غالبې نه شوې. کله چې به مې درمل استعمال کړ اميب به هم ورک شو ، خو چې يوې څو مياشتې به لا تېرې نه وې ، لابراتواري کتنو به بيا اميب ښوده.
د ډېرو درملو استعمال تر دې زما په طبيعت او مزاج بد ولګېده ، چې په معاصر طبابت مې ښېخي باور لاسه ورکړ ، او ښېرته مې يوناني طبابت ته مخه کړه. خو يوناني طبابت هم دا ځلې د پخوا په څېر نه و ، هېڅ يې د توانه نه پوره کېدل ، په دې وجه مې د هر څه زړه تور شو ، او په دې لاره کې مې ټولې هلې ځلې او زيار بې ګټې په نظر راغلل. همدا خبره وه چې ډېر به مرض نه وم پسې اخېستی ، هېڅ طبيب ته به نه ورتلم ، او نه به مې په خپل سر کوم درمل اخېستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

دا سې وخت راورسېد ، چې زه يو بهرني اروپايي هيواد ته د تحصيل له پاره واستول شوم ، ډېر خوشال وم ، نه يوازې دا چې ښه تحصيلات به وکړم او د بهرني متمدن فرهنګ او خلکو سره به له نږدې اشنا شم ، بلکې په دې وجه هم ډېر خوښ وم ، چې هلته په اميب د ککړېدو امکانات ډېر محدود و ، ځکه د نل اوبه ، عصري بيت الخلاوې ، کانکريتي سرکونو او پارکونو ؟ موجوديت د اميب وېره له منځه وړه ، او زه په دې کلک باوري وم ، که يو ځلې هلته د اميب له شره وژغورل شم ، بيا به هېڅکله له هغه سره مخامخ نه شم ، او نه به هم له هغه ځخه راولاړې شوې ناروغۍ زما په وجود کې ځالې وکړې. همداسې هم وشول ، څنګه چې ورسېدو ، د ټول ګروپ صحي معاينات پرته له دې چې څوک روغ او که ناروغ و ، تر سره شول. لابراتواري کتنو زه نور روغ وبللم ، د وينې معاينې وې او که د وجود د مختلفو برخو دارډيوګرافي ټول سلامت وو ، خو غايط موادو دلته هم زما د اميب ګواهي ورکړه ، له هماغه پيله دستي بستر شوم ، او لا مې اوه ، لس ورځې نه وې تيرې چې روغ ، رمټ له روغتونه رخصت شوم ، د روغتون د داخلي ناروغيو ټولو ډاکترانو تصديق کړه ، چې زه اوس روغ يم. خو له دې سره سره بيا هم زه په خپلې روغتيا باوري نه وم ، او ګڼله مې چې بيا به راباندې هجوم راوړي، خو زما خيالونه او تصورات ټول غلط وختل. زه بيا دلته ډېر کلونه ناروغ نه شوم، په بريالۍ توګه مې خپل لوړ تحصيلات پرمخ بيول. له شپږ کلن تحصيل وروسته مې د لوړو تحصيلاتو عالي ډيپلوم په لاس راوړ ، او بېرته هېواد ته راستون شوم.

***

پوره څو مياشتې وې ، چې ښه روغتيا مې لرله ، راسپارل شوې چارې مې په ډېرې ښې توګه پرمخ بيولې. هاغه پخوانی اند ېښنې چې د وېجاړې روغتيا په هکله راسره ملګرې وې ، ټولې هېرې شوې وې. او ځان مې پوره روغ ، رمټ انسان بللو ، خو لا څلور ؟ پنځه مياشتې نه وې تېرې ، چې بيا د نس په درد ، د هاضمې د جهاز په ګډوډۍ اخته شوم ، خو دا ځل ما د پخوا په څېر نه ګڼله چې بيا د اميب په منګولو کې پرېوتی يم ، بلکې تصور مې کاوه ، چې د نامناسبو خوړو په وجه راته موقتي کوم رنځ پيدا شوی وی ، په بيړه ډاکتر ته ورغلم ، د تکليف ټول حکايت مې ورته تېر کړ. ډاکتر د خپلو معايناتو وروسته لابراتوار ته بيا واستولم دا ځل بيا لابراتواري کتنو اميب ښوده. کله چې ډاکتر ته د دوهم وار له پاره د لابراتواري کتنې د پاڼې سره ورغلم ، ډېره مې ښه خرابه وه ، ډاکتر لکه چې سمدستي د پاڼې په ليدو سره په هر څه ورسېد ، په دې خاطر يې د ډاډينې له پاره وويل:

- کوم سخت رنځ نه دی ؟ روغېږې.

په شکمنه توګه مې خبره ورغبرګه کړه:

- ښه ! ؟ خير يو سې ډاکتر صاحب !

ډاکتر بيا پاڼه مخې ته کېښوده ، او ځانه سره په خبرو شو.

- اميب ؟ هی هی ؟ په دې وطن کې څوک له دې بلا خلاصېدی شي ؟

دا مې نن لسم ناروغ دی ، چې په اميب ککړ دی.

او بيا ما تکرار کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- تاسې ریښتیا وایې ، زه امیب لرم.
- بلې ! ؟ د نظافت پام ساته ! ؟ دا نسخه دې ضروري ښه کوي.
پوښتنه مې وکړه:
- پرهېز مې څه شیان دي ؟
ځواب یې راکړ:
- نور هر څه خوره ! یوازې له خامې مېوې او ترکارۍ څه وخت پرهېز وکړه ! ؟ د څاه اوبه هم درته ښې نه دي . یا اوبه ګرموه ، او یا د نل اوبه کاروه ؟ له دوړو او ګردونو هم ځان ژغوره.
دستي یې په خبرو کې ورټوپ کړل:
- په دې هر څه پوهېږم ؟ زه د امیب سره پوره بلدتیا لرم.
ډاکتر چې څنګه واورېدل ، په بیړه یې په نسخه کې کوم بل قلم هم ورزیات ، او درې ورې کرښې یې په پاڼه راښکودې ، چې د نسخې د درې ځلې تکرار معنا یې ورکوله. بیا یې وویل:
- چې داسې ده ؟ دا نسخه به درې ځلې استعمالوې ؟ ضرور به ښه شې.
د ډاکتر نسخه مې راواخېسته ، او زړه نازړه مې د هغې په استعمال پیل وکړ. پوره څو میاشتې ناروغي ورکه وه. ګومان مې وکړ ، لکه چې له شره یې خلاص شوم ، خو یو کال تېر نه و ، چې بیا ناروغي تکرار شوه. او په دې توګه مې بیا د څو تېرو کلونو حال واحوال شو ؟ ښه کېدم به ، او بېرته به ناروغېدم. د مطلقې روغتیا پته هېچېرې نه لګېده ، ټولې هیلې برباد شوې. بېرته د مرګ نیتې ته سترګې په لاره شوم.
***
دا ځل مې پرېکړه وکړه ، چې هېڅ طبیب ته به ځان نه ورښایم ، یا به ومرم ، او یا به پخپله ښه شم ، خو یوه ورځ چې مې ناروغي د مرګ اندازې ته راورسېده ، پلار او ورونو مې زما د ټینګار سره سره بیا د هاضمې جهاز د ناروغیو یوه پروفیسور ته بوتلم.
پروفیسور چې ځان یې په ټول هېواد کې د هاضمې جهاز د ناروغیو یوازېنی او بې جوړې متخصص باله ، زما د ناروغیو د ټولو سوابقو په هکله له ما وپوښتل ، او کله چې زما د تېرو نسخو او خپلو کتنو خلاص شو ، د مخه تر دې چې نسخه ولیکي ، راته وویل:
- که لابراتوار ته دې هم ولېږم ، بل څه نه لیکي ؟ نورې ناروغۍ هم لرې ، خو اساسي ستونزه ستا امیب دی.
په بې صبرۍ په خبرو کې ورګډ شوم:
- دا څنګه امیب دی ، چې نه ترې خلاصېږم ؟
پروفیسور په ارامه توګه ځواب راکړ:
- د امیب علاج سخت هم دی او اسان هم.
پوښتنه مې وکړه:
- څنګه ډاکتر صاحب ؟
- داسې چې هغه درمل ډېر زیات دي ، چې امیب له منځه یوسي ، خو خبره دا ده چې دلته د امیب د

(c) ketabton.com: The Digital Library

همېشنۍ وژنې شرايط ډېر نامناسب دي. ګرانه !
ما په غوسې سره وويل:
- نو چې داسې ده ، نسخه د څه له پاره ؟
- ځواب يې راکړ:
- نااميده کېږه مه ! نااميدي بلا ده ? که نسخه بشپړه استعمال کړې ، او زما لارښوونې ومنې ، خدای به دې ښه کړي.
په بې پروايۍ سره په خبرو کې ورولوېدم:
- نو تاسې خو وايي ، چې دلته د اميب د وژنې شرايط ډېر نامناسب دي.
په بيړه يې زما خبرې پرې کړې:
- رښتيا درته وايم ? اساسي نسخه دا نه ده ، اساسي نسخه زموږ د هېواد حفظ الصحه ده ، په دې شېبه کې مې په غيرارادي توګه له خولې ووتل:
- نو دا حفظ الصحه به کله ښه شي !؟
ډاکتر په ورين تندي راغبرګه کړه:
- کله چې جګړه پای ته ورسېږي ، او زموږ هېواد د تمدن او پرمختګ په لور لوی ګامونه پورته کړي ?. ايا تا په هغه هېواد کې هم کله اورېدلي وو ، چې څوک دې په اميب ، اسکارېس ، جارديا ، تينا ? ککړ شوی وي ?او که داسې څوک وو هم، د ګوتو په شمار به وو ، خو زه په ازموينې سره درته وايم ، چې دلته به هېڅ کورنۍ نه وي ، چې په دا ځېر پرازيتي ناروغيو دې نه وي ککړ.
زه بيا په خبرو کې ورګډ شوم ، دا ځل مې ډېر مزاج تريخ شوی و .
- دا خو نو ډېر کلونه نيسي ? تر هغې وخته به زه ?.
ډاکتر مې دستي خبره پرې کړه:
- دا د ډاکتر له پاره نه ښايي ، خو تاسې ما اړ باسئ چې درته ووايم.
په وارخطايۍ مې وويل:
- څه بايد راته ووايې ؟
ځواب يې راکړ:
- بايد درته ووايم ، تر څو چې زموږ همدا حال وي ، د دې ناروغيو علاج هم ډېر ناشونې خبره ده.
بيا يې نسخه راوسپارله:
- خو خدای مهربان دی. ښه به شې ? نااميده کېږه مه !
او ما لکه د ډاکتر خبره چې هېڅ نه وي اورېدلي ، په مات زړه د ډاکتر نسخه کله چې له کټنځي راووتم ، په ناخوداګاه ډول ځيرې ځيرې کړه ? بيا هېڅا ته ورنغلم او ټول فکر او هوس مې له هغې ورځې دې ته راګرځېدلی دی چې کله به جګړه پای مومي ، او کله به موږ د تمدن په لور اوچت ګامونه اخلو ؟

جلال آباد ، د 1373 کال د وري 25

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library